

PARTIT COMUNISTA DEL POBLE DE CATALUNYA

1er CONGRÉS

Enfortir el Partit Comunista, conquerir l'Estat Socialista

TESI ORGANITZATIVA

AVANÇAR AMB DECISIÓ EN LA CONSTRUCCIÓ DEL PARTIT NECESSARI PER A LA REVOLUCIÓ A CATALUNYA I ESPANYA

El procés històric de la construcció del partit de la revolució. Desenvolupament de la lluita entre reforma i revolució a Catalunya i Espanya

La història del moviment comunista a l'Estat espanyol és la història de la pugna entre dues posicions –que es concreten en dues línies d'actuació-, que determinen el caràcter de la lluita per l'emancipació de la classe obrera: reforma i revolució. L'hegemonia d'una o altra posició determina les fases de retrocés i les fases d'avançament de la classe obrera en el camí cap a la construcció de la societat socialista.

El Partit Comunista sorgeix a partir de les lluites dels treballadors i les treballadores d'aquest país i s'impulsa i consolida amb les idees i esdeveniments que es van donar a Rússia, el 1917, amb la Gran Revolució Socialista d'Octubre; lloc en el qual, per primera vegada a la història, la classe obrera com a tal, organitzada i dirigida pel seu partit, el Partit Obrer Socialdemòcrata Rus, pren el poder, l'exerceix, i construeix la Unió Soviètica, com a expressió històrica i política –mitjançant l'exercici de la dictadura del proletariat- dels desitjos de justícia i llibertat que la classe obrera havia expressat des del seu naixement, a les albors del segle XIX.

És en el període de la lluita per la II República i contra l'ascens del feixisme quan quallen les posicions revolucionàries més conseqüents en el comunisme català i espanyol. El paper del Partit Comunista en la guerra nacional-revolucionària és determinant en l'organització de l'exèrcit republicà, en la direcció política del període de la guerra i en les gestes més heroiques de la classe obrera en aquests anys.

La derrota, i l'exili de bona part de la direcció central del Partit, determinen una etapa marcada per factors de desorientació política i contradiccions en la línia d'actuació. La unificació de quatre partits obrers catalans el 23 de Juliol de 1936: Partit Comunista de Catalunya (PCC), Unió Socialista de Catalunya (USC), Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE) i el Partit Català Proletari (PCP), als cinc dies de l'alçament militar feixista contra la II^a República, dona lloc a l'inici a Catalunya del partit únic dels comunistes: Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), triant a Joan Comorera com el seu primer Secretari General. Amb aquest fet es produeix la transformació revolucionària del propi partit en la lluita contra el feixisme, inspirat en els principis del centralisme democràtic, en el marxisme-leninisme i en les orientacions del 7° Congrés de la III^a Internacional impulsats per Dimitrov, Togliatti i José Díaz.

És evident que un dels grans objectius dels comunistes promotors del naixement del PSUC va ser convertir el fet nacional català en un fenomen revolucionari, arrabassant a la burgesia la bandera nacionalista que havia estat monopolitzant des del renaixement del nacionalisme català durant el segle XIX. El fenomen del naixement del PSUC va ser tan espectacular i fruit de les particulars característiques de la lluita de classes a Catalunya que, trencant la tradició de la Internacional Comunista de reconèixer

tan sols una secció representativa de cada Estat, el PSUC va ser secció catalana dins de la IC, recollint aquesta la cultura i el sentiment dels comunistes fosos amb el poble català: el paper preponderant del proletariat en la nació oprimida.

Des de la malaltia i retir de José Díaz a la Unió Soviètica fins la seva presta mort, i amb la derrota de la República enfront del feixisme, el fins llavors pràcticament desconegut líder juvenil socialista i posteriorment secretari general de les JSU, Santiago Carrillo, va anar prenent les regnes dels màxims òrgans de direcció del PCE. La falta de democràcia interna i de control democràtic per part dels militants del PCE a causa de l'exili, aïllament i dispersió causat per la derrota de la guerra, així com el fràgil estat de salut de José Díaz, que no li va permetre un control efectiu sobre el rumb del Partit i la unitat política del CC, va propiciar l'ascens de Santiago Carrillo als més alts comandaments de la direcció del Partit Comunista Espanyol. Des d'aquesta posició, i amb el beneplàcit de Dolores Ibárruri, el PCE va començar el treball de destrucció del PSUC com a partit únic i independent de la classe obrera catalana. És necessari per part dels comunistes catalans, aprofundir en les causes i motivacions que van portar la direcció del PCE a iniciar el treball de demolició del PSUC, però entre dos dels motius existents i a la llum dels documents històrics, podem diferenciar dues qüestions centrals: en primer lloc, una anticipació de les futures tesis de Santiago Carrillo que portarien a la transformació del comunisme espanyol en una vulgar eina socialdemòcrata. Mentre que Santiago Carrillo ja perfilava una nova estratègia de conciliació i pactisme per al PCE. Joan Comorera va confrontar amb aquestes tesis i va plantejar la necessitat de la lluita sense treva contra el règim franquista i pel socialisme. En segon lloc, un important component xovinista espanyol i d'absència de consciència sobre la qüestió nacional dels pobles d'Espanya. Elements de la direcció del PCE van treballar en tots els sentits contra la concepció nacional del PSUC, que incloïa l'existència d'un partit nacional per a Catalunya –reconegut per la Internacional Comunista com a tal-, arribant Carrillo a manar la crema de milers d'edicions en català del Manifest Comunista disposades a entrar clandestinament al país. Tota aquesta confrontació entre dues visions de la lluita social i nacional a Espanya, va acabar amb l'expulsió de Joan Comorera del PSUC l'any 1949, i amb la presa efectiva del control del partit per part del PCE.

Al VI Congrés del PCE, és triat Santiago Carrillo Secretari General d'aquest, i Dolores Ibárruri, presidenta. Però, en realitat el 1956 és quan Carrillo i els seus incondicionals es fan amb la direcció del Partit i aquest comença a trencar-se. El grup revisionista, sense discussió democràtica, imposa la denominada política de reconciliació nacional, que significava iniciar la marxa cap a la col·laboració de classe i el procés de liquidació del Partit, com a destacament d'avantguarda revolucionària de la classe obrera. És el començament de la, en principi, anomenada “via autònoma”; més tard, eurocomunista, i, posteriorment, clarament reformista sense pal·liatius, que conclou en els temps actuals amb aquest neologisme redundant acientífic i socialdemòcrata del “marxisme revolucionari”. L'abandó del leninisme per part del PCE, al IX Congrés, i del PSUC al seu IV Congrés, no és res més que la conclusió del procés de reformisme, socialdemocratització i aburguesament ideològic i doctrinal per part del gloriós Partit Comunista. A més, els principis doctrinals i polítics sobre els quals es basava l'eurocomunisme comportaven l'acceptació de la necessitat de la coexistència

pacífica amb l'imperialisme, les seves expressions econòmiques i els seus instruments militars, caient en l'aberració de col·locar l'OTAN en el mateix plànol que el Tractat de Varsòvia, o assumint la Unió Europea com un marc de relacions econòmiques i socials acceptable. L'eurocomunisme, i la deriva socialdemòcrata a la qual va portar a alguns partits comunistes, va suposar la simple desaparició partidària d'alguns d'ells. Però la perversió i la traïció major a les quals va arribar l'eurocomunisme va ser la crítica contra el camp socialista, en la qual va coincidir, objectivament, amb el camp imperialista, i que va contribuir al seu debilitament en aliança amb la contrarrevolució. L'antisovietisme, com a anticomunisme carrincló, va ser l'instrument més utilitzat per tots aquells partits comunistes, alguns dels quals no existeixen avui, per justificar el seu acostament a la socialdemocràcia formal, tant en l'electoral com en l'ideològic, fenomen que continua fins a l'actualitat i les conseqüències del qual patim.

La fractura del V Congrés, la rebel·lió de les bases militants del Partit contra l'eurocomunisme el 1981 a Catalunya, va significar un cop en la consciència dels comunistes catalans, en l'àmbit internacional i en el moviment comunista dispers espanyol que, amb la seva aportació, va ajudar decisivament a la culminació del Congrés d'Unitat del PCPE el 1984, la qual cosa va significar un punt d'inflexió en l'etapa de retrocés de la lluita revolucionària en aquest país. El naixement del PCPE va suposar la recuperació del partit d'avantguarda, per a la revolució socialista i per al comunisme, amb el qual el PCPC intrínsecament està agermanat en ser part de la seva composició orgànica a través de la seva estructura organitzativa i coresponsabilitat programàtica amb vista a la participació als seus congressos i al protocol de reciprocitat existent entre ambdues organitzacions.

A Catalunya la fractura del V^o Congrés del PSUC, fruit d'un debat on les posicions marxistes-leninistes eren majoria contra les tesis eurocomunistes però que, malgrat això, va sortir escollida una direcció reformista. Això fou així pel fet que els marxista-leninistes no volien, entre altres raons, aparèixer com els responsables d'una ruptura orgànica dins del Partit. La direcció reformista del PSUC va expulsar posteriorment a alguns dels dirigents comunistes com Pere Ardiaca, entre d'altres. Aquests, posteriorment, van crear el PCC (Partit dels Comunistes de Catalunya) amb una bona part de les bases que s'havien rebel·lat contra l'eurocomunisme. Les tesis d'aquesta organització regeneracionista estaven confrontades amb les anteriors de l'altre partit, produint-se un bolcat dels seus continguts cap al debat a les bases del PCPE, juntament amb elaboracions emanades d'altres organitzacions comunistes que anteriorment s'havien escindit del PCE, del conglomerat del qual neix el PC. I a continuació el PCPE. El PCC contribueix a això amb el seu bagatge teòric i amb el transvasament dels seus més valuosos quadres polítics del Partit i de la joventut a la construcció del PCPE i dels CJC.

Tot i amb això, els riscos de l'abdicació comunista no s'havien eradicat, la pressió dels dirigents reformistes i contrarrevolucionaris soviètics en l'època de la Perestroika iniciada l'any 1985 sobre les direccions dels partits comunistes del món que es reclamaven encara del marxisme-leninisme va ser molt forta provocant la caiguda de la URSS i de la totalitat dels règims socialistes a l'Europa de l'Est, deixant desemparats un

gran nombre de moviments i organitzacions del món. Molts van començar a interioritzar la frase de Fucuyama “de la fi de la història” teoritzant sobre l'hegemonia del capitalisme i del món unipolar. En aquest context el PCC i el PCPE van patir intents liquidacionistes mitjançant la supressió d'ajuts econòmics i de pressions per incorporar-se a les files del reformisme com va ser l'experiència d'IU el 1986 i de IC el 1987 sense l'aprovació de les seves bases. El debat ideològic va ser compaginat amb la crítica als mals usos d'organització sense depurar els vicis d'inobservança del centralisme democràtic, predominant la marginació de la militància del debat polític, trencant les arrels ideològiques de l'ideari marxista-leninista. Aquesta orientació, de tan sols criticar el mètode displicent, des del principi del debat, va tenir dos resultats: enrabià i unir les bases d'una banda i, d'una altra, catapultar la direcció del Partit a una plèiade d'oportunistes electoralistes que, davant dels fracassos a les urnes, van tramar la tornada a les casernes del reformisme (operació “*Almendros*”), amb gran desgast per al PCC i el PCPE. La pressió devastadora al PCC es va continuar exercint des de fora fins a fer que aquest unilateralment trenqués amb el PCPE. En el seu afany per acabar amb el referent estatal dels comunistes catalans amb el PCPE, es va expulsar als camarades resistents del PCC argumentant que, per aquesta fidelitat, s'havien autoexclòs de la militància del partit.

El 1994 diversos grups de militants comunistes són expulsats o abandonen el PCC (aquests eren una gran part del 35% dels delegats que es van oposar a l'informe del Secretari General Marià Pere i a les tesis reformistes del 9º Congrés del PCC celebrat l'any 1993), fet a partir del qual es forma el PCPC. Altres grups s'integren en els Col·lectius Comunistes de Catalunya. El 2001 conflueixen en una Conferència d'unitat en l'actual PCPC les quatre organitzacions: PCPC (Partit Comunista del Poble de Catalunya); CCC (Col·lectius Comunistes de Catalunya); PCOC (Partit Comunista Obrer de Catalunya); i FM.LE (Front Marxista-Leninista Espanyol). Eren temps tremendament difícils, la contrarrevolució a la URSS i a l'Europa de l'Est dóna pas a una gran ofensiva ideològica de l'imperialisme, eren els temps en què la història del comunisme s'havia acabat, on s'imposava el discurs reaccionari de la superioritat del capitalisme sobre el socialisme-comunisme.

Després d'onze anys, quatre conferències i d'un procés de resistència numantina, que l'ha enfortit orgànica i ideològicament, el Partit dels marxistes-leninistes catalans -el PCPC- està llest per al seu primer Congrés; el nostre afany no és un altre que garantir la participació de Catalunya en la revolució proletària per crear la correlació de forces per un Front Obrer i Popular pel socialisme-comunisme, pel derrocament de la monarquia borbònica i la configuració d'un model d'Estat de caràcter Confederal, republicà i socialista que inclogui i apliqui l'exercici de l'autodeterminació de pobles lliures i sobirans.

Construint el projecte, el PCPC avui

Valoració del desenvolupament històric

Després de la ruptura amb el PCC el 1994, en la reconstrucció del partit de nou tipus a Catalunya, crítica i autocríticament hem d'assenyalar els següents aspectes:

- a) La fugida cap endavant d'una facció de la nostra organització actual, sense esgotar el procés de descomposició orgànica i sense esperar el recolliment d'altres grups amenaçats de ser expulsats pel seu desacord amb les conclusions del PCC; en concret, amb la reinserció en la política reformista d'IU i d'IC i l'abandó de la relació amb el PCPE.
- b) La creença equivocada de pensar que el procés en curs podia ser equiparable al desenvolupat després del V^o Congrés del PSUC. Molts dels quadres militants van abandonar la militància i van marxar casa seva.
- c) El desincrònic procés, al no existir en tots els grups el mateix grau d'escisió, va provocar conats de desconfiança que van repercutir en l'entesa i van crear actituds contendents, en principi, d'un grup contra un altre. Tant, que això va malmetre l'expectativa d'avançament en aquell moment.
- d) La Mesa de Refundació Comunista, creada pels comunistes de la Verneda; CCC (Col·lectius Comunistes de Catalunya), i un nodrit grup de comunistes coordinats al territori del Vallés Occidental; OCC (Organització Comunista de Catalunya), va rebre només l'aportació d'un parell de camarades i de l'encara incipient Joventut Comunista que el Partit tenia. Aquest error de comprensió dels nostres camarades, i els errors de tots els grups en major o menor grau, va apartar del seu rumb la MRC i va arruïnar aquell projecte de reconstrucció del Partit.
- e) Però també la primera Conferència del PCPC el 2001 va ensopegar amb altres dificultats: militants comunistes anotats en llistats que en realitat no existien, i com a exigència a aquest fals potencial el desacord a triar un Secretari General i, en el seu lloc, la implantació d'una direcció general tricéfala fins que a la II^a Conferència es va corregir.
- f) Així i tot, aquesta opacitat numèrica del FM-LE es va traslladar al PCPE a l'hora de la seva integració en aquest, la qual cosa no va quallar i tampoc es va resoldre al no posar de la seva part ni una part ni l'altra.
- g) No obstant això constatem que s'ha avançat en la construcció del Partit i en la seva capacitat d'intervenció política. Els debats periòdics en els plenaries generals del PCPC, a part de la militància regular en les cèl·lules i en el seu Comitè Central, ajuden a la responsabilitat col·lectiva i a centrar els temes de tipus polític com a consignes generals innovadores d'última hora, d'aplicació en campanyes d'agitació per a la mobilització obrera i popular, per a la brega

electoral i per al debat ideològic de confrontació en el terreny de la lluita de classes.

- h) El desenvolupament organitzatiu del Partit encara és desigual i manté algunes llacunes territorials que hem de superar al més aviat possible com a prioritat organitzativa per a la nova direcció. Aprofitar el potencial polític-organitzatiu d'alguns quadres, situant-los allí on el Partit i la seva estratègia ho creguin més idoni, corregint la deficient interpretació del centralisme democràtic, i aprofitar la presència organitzada dels CJC-JCPC en alguns d'aquests territoris on han d'ajudar-nos a organitzar cèl·lules del Partit.
- i) Desigual també és la capacitat d'intervenció política directa i de participació activa en els fronts de masses. Aquí és necessari avançar molt més, i no podem ser autocomplaents amb una realitat manifestament insuficient. Ajudarà a superar això que els òrgans del Partit promoguin i organitzin la participació dels i les camarades en els fronts de masses. D'igual manera s'haurà de fer un esforç perquè entenguin els i les camarades que la intervenció de masses no és una qüestió de lliure interpretació individual, sinó que ha d'estar discutida i aprovada per l'òrgan col·lectiu pertinent, ja sigui la cèl·lula o el Comitè Central.

Hem d'abordar les situacions que no ens satisfan i apuntar amb contundència els errors i les deficiències

El PCPC es desenvolupa entre la voluntat i l'impuls de trencar amb l'herència del passat reformista i la influència de la ideologia dominant que, d'una manera permanent, qualifica de radical (pejoratiu) tot el que no s'ajusti al marc del capital i del reformisme polític.

Tant en els seus quadres de direcció com en la seva militància opera aquesta pressió de la ideologia dominant. El combat permanent entre el projecte que declarem que volem construir i el què la societat ens diu que no s'ha de fer és una pressió constant sobre la pràctica política del partit a tots els nivells.

Això s'aprecia, d'una o altra manera, en com la militància mira el reconeixement de la nostra organització en els mitjans de propaganda del sistema i altres paràmetres burgesos. En ocasions, es valora més que se'ns publiqui en un mitjà de premsa del sistema o pels vots emesos en les eleccions pròpies de la democràcia burgesa, i no es mira tant l'avançament de les nostres propostes i de la nostra influència política en el si de la classe obrera.

El Partit necessita avançar amb més determinació en una pràctica política autònoma i sobirana, basada en la nostra pròpia tàctica i en la nostra pròpia estratègia. Construïnt les nostres pròpies formes de relacionar-nos amb la classe i el nostre propi estil i mètode leninista d'intervenció. És un deure individual i col·lectiu l'exercici de la vigilància revolucionària per evitar la penetració de la ideologia burgesa dins del Partit, i assegurar el manteniment d'unes posicions netament proletàries.

En aquest sentit, també és necessari avançar en el sentit del compromís polític revolucionari que superi el fins ara assolit. Segurament hem avançat molt en el sentit del compromís amb el projecte i amb el nostre posicionament ideològic. Avui, en el si

del PCPC no existeixen posicions que tinguin tendència a menysvalorar el nostre clar posicionament ideològic marxista-leninista. Però el salt que no hem aconseguit encara és el que els quadres de direcció i els quadres mitjos del Partit, també la militància de base, tinguin arrelat amb fermesa que el compromís revolucionari no té límits en el temps i que determina tot el projecte de vida de cada camarada. Estem parlant d'un altre tipus de militància.

És cert, per qui col·loqui aquesta justificació, que la subjectivitat social és poc favorable a aquests postulats i que això juga un paper en els condicionants personals de la militància del partit; però aquesta és una realitat a canviar i no a acceptar sense més. I aquesta realitat es canvia amb militància revolucionària que, amb la seva pràctica política diària, vagi creant les bases per a canvis substancials d'aquesta subjectivitat social, generant espais de lluita a través dels quals tot treballador i treballadora trobi útil la militància en el Partit Comunista.

La militància comunista s'ha de convertir en un **factor de prestigi social**. Això s'aconsegueix activant des del partit i a través del millor coneixement de la lluita de classes, totes les potencialitats dels i les camarades per fer avançar la intervenció del partit en honor al seu paper històric. I això solament hi ha una forma de fer-ho: amb camarades que avancin en aquesta construcció social a contra corrent, amb fermesa i contra vent i marea.

Les herències del reformisme que encara operen dins del PCPC i perquè

Podem preguntar-nos per les raons que aquesta vella herència del reformisme encara pugui tenir influència i determinar certes pràctiques del nostre projecte i de la nostra vida diària com a organització política.

El PCPC és el símbol, en aquest país, de la lluita contra el reformisme i de la construcció d'una nova cultura revolucionària que entronqui amb les millors tradicions del moviment revolucionari internacional. Però el partit es construeix en la realitat diària de la lluita de classes que és també lluita ideològica i, per això, estem en risc permanent que certes posicions de la classe hegemònica s'infiltrin en el nostre interior. El concepte de la vigilància revolucionària adquireix aquí tota la seva importància en el desenvolupament del projecte. Per vetllar per la vigilància revolucionària i dificultar la penetració de certs elements ideològics petit-burgesos al Partit, es tractarà de garantir, allà on sigui possible, una composició majoritàriament obrera en els òrgans de direcció. Hem avançat en aquesta direcció, però encara hem de desenvolupar més i majors esforços perquè el PCPC pugui garantir aquesta composició obrera de les estructures del Partit, especialment en els seus òrgans de direcció, dotant-nos dels mecanismes necessaris per compatibilitzar la militància de la classe obrera en el projecte revolucionari. Aquesta és una important tasca de caràcter prioritari, si no volem que el PCPC es converteixi en una organització on solament els elements amb majors condicions sociolaborals puguin accedir als llocs de direcció i màxima responsabilitat, i així, garantir una majoria obrera que allunyi la introducció de mètodes i ideologia propis d'altres classes socials, especialment de la petita burgesia.

Per arribar on estem, ha estat necessari un perllongat treball d'unificació interna del nucli fonamental del projecte. I, a més, d'una militància que exigeix que aquesta situació no tingui més dilacions, ni més draps calents amb els qui no se situïn en una posició clara i rotunda en aquesta qüestió. Aquestes condicions han quedat resoltes d'una manera taxativa a través del nostre esforç i pel IX Congrés del PCPE.

Les dificultats

A més de les ja assenyalades, varies són les dificultats a les quals s'ha enfrontat el projecte i que en aquest moment hem de fer passar a la història d'aquest Partit, resolent d'una vegada per sempre.

a) Conformisme

El conformisme és una orientació pràctica que s'instal·la en els assoliments obtinguts –que es poden considerar importants en el panorama de l'esquerra de Catalunya- i que, per això, no es planteja objectius superiors i més ambiciosos. Per aquestes posicions, el Partit podria seguir en l'actual situació durant les properes dècades i, amb això, es consideren justificades en el seu compromís revolucionari. No hi ha ambició, i no se sent la necessitat de donar a la classe obrera un instrument millor per organitzar la seva lluita emancipadora. En la situació límit a la qual el capitalisme aboca la classe obrera hem de dir que el que ahir era suficient avui ja no ho és, ja no val només resistir, s'ha de passar a l'ofensiva.

b) Retòrica optimisme-pessimisme

Són dos conceptes que, basats en una visió distorsionada de les capacitats del Partit, dificulten la nostra intervenció política, frustrant els reptes que el desenvolupament del projecte exigeix.

La retòrica va ser una de les pitjors tendències negatives del PCPC fins a la IV^a Conferència. En aquesta conjuntura va quedar afeblida aquesta realitat que tant va perjudicar a un millor desenvolupament del projecte. En aquests últims anys, la retòrica ja no ha pogut ser la pràctica negativa àmpliament generalitzada –sobretot- en els quadres de direcció del Partit, però cal reconèixer que segueix mantenint una presència en una part del nostre interior. Especialment, és una pràctica d'aquelles organitzacions i/o militants que no s'han col·locat a l'altura de les exigències que, del desenvolupament del projecte, s'han elaborat en els últims anys.

Amb l'empara de la retòrica, hi ha qui fa un discurs políticament compromès amb el projecte però que, després, en la pràctica política, no es reflecteix en compliment dels acords del CC, en pràctica ideològica i militant de masses, en rigor en el funcionament dels comitès i/o les cèl·lules.

En el Partit, hi ha organitzacions, numèricament petites, que són tot un exemple de compromís pràctic amb el desenvolupament del projecte, d'iniciativa política i de compromís militant. Per tant, el problema no resideix en una qüestió de nombre, sinó de compromís militant actiu. Qui vota acords, qui proclama la seva identificació amb el ritme i els objectius i que després no transmet aquests acords a la seva cèl·lula ni els executa, o que relaxa la seva activitat política amb qualsevol pretext pueril, és qui està fent de la retòrica un element de la seva incoherència com a militant de la revolució. La dilatació i la dispersió d'objectius que ens fa confondre el necessari amb el contingent, són dues realitats que també incideixen negativament en el nostre desenvolupament i que no podem seguir admetent com a possibles.

c) El burocratisme

Alguns dels seus indicadors són el desgast dels recursos personals, l'elaboració de documents formals que són guardats en els calaixos sense que suposin una aplicació

eminentment pràctica, la sobrevaloració dels elements administratius i formals en detriment dels polítics, que porten a pràctiques rutinàries...

Com va plantejar Lenin, el 1918, a *Tasques immediates del poder soviètic*, “res més erroni que confondre el centralisme democràtic amb el burocratisme i l'esquematzació... el centralisme, en la seva veritable accepció democràtica, pressuposa, per primera vegada a la història, la possibilitat d'un desenvolupament ple i lliure d'obstacles tocant a les peculiaritats i la iniciativa local, a la varietat de formes, mètodes i recursos utilitzats per aconseguir la meta comuna. Però això no significa en absolut que en el procés de treball col·lectiu es pugui prescindir d'una direcció definitiva, que no s'estableixi amb tota precisió la responsabilitat del dirigent...”.

Encara, en el partit, sobretot en alguns comitès inferiors, falta molt per avançar en les qüestions del desenvolupament del centralisme democràtic. En ocasions, la falta d'una direcció capaç d'elaborar la política emanada del Comitè Central, o d'altres òrgans superiors, porta al fet que les directrius, informes i orientacions es converteixin en mers papers administratius que cal veure a les reunions, però que no són interioritzats ni aplicats a les directrius polítiques i plans de treball locals i/o territorials. Tant els informes que no porten aplicacions pràctiques de treball després de l'anàlisi com els informes que, encara que portant-les, els òrgans inferiors no són capaços d'executar-les en la seva realitat concreta, porten a pràctiques rutinàries i burocràtiques.

Els seus efectes són la falta de resultats polítics, la falta de motivació interna i de claredat política, el “reunionisme”, les decisions a última hora a la carrera sense anàlisi, directrius contradictòries que contribueixen a la distorsió de les abocades pels òrgans superiors, conformisme enfront del que funciona malament, deficient o no execució de tasques, colls d'ampolla que frenen el flux d'informacions, falta de coneixements...

Algunes de les causes que això succeeixi les podem trobar en la falta de motor intern, en la falta d'organització o en la falta de coneixements. Per això, per superar-les, haurem de centrar el treball polític a acabar amb la falta de motivacions internes, la falta de claredat política, que es tradueix en falta d'execució. La formació haurà d'ocupar un lloc preferent en tots els àmbits del partit, per corregir la inferioritat que significa la falta de coneixements, així com l'educació continuada mitjançant l'explicació concreta de les tasques. Aplicar mesures dràstiques per acabar amb la falta de treball o incompliment d'acords, estimular mitjançant l'exemple, determinar les normes de l'organització una vegada i una altra i definir responsabilitats i autoritat en la presa de decisions.

d) L'homologacionisme

Un altre dels problemes que, en algun lloc enfronta el partit és l'homologacionisme, és a dir, la repetició mecànica de les estructures d'organització dels nivells superiors cap als altres nivells, arribant fins a la base: la creació de càrrecs que no neixen d'una necessitat immediata de treball. Cada nivell ha de comptar amb l'estructura organitzativa que millor respongui a les seves necessitats, la qual no és, necessàriament, similar a la del nivell superior.

e) Vanguardisme

Qui allunya les cèl·lules de les aliances polítiques i fronts de masses sota el pretext de la seva posició no netament revolucionària fa flac favor al projecte. Qui intenta aprofitar d'una manera utilitarista pel Partit qualsevol moviment plural, destrueix dia a dia la confiança de la classe en el projecte. Qui situa determinades polítiques del Partit com encertades a priori i és capaç de no transmetre els fracassos d'aquesta perquè la direcció els valori, és còmplice del mateix problema. Aquestes actituds s'han d'apartar si volem avançar en la construcció revolucionària.

f) Reformisme, la il·lusió de la democràcia

El PCPC va trencar, des del seu naixement, amb la institucionalitat burgesa i amb la il·lusió –tan arrelada en el reformisme– que amb l'aprofundiment i l'avançament de la democràcia burgesa ens apropem a la revolució i el socialisme. Aquest va ser un punt de partida essencial en la ruptura amb l'eurocomunisme.

No obstant això, hi ha posicions que segueixen tenint una acceptació de la legalitat burgesa que va més enllà de la necessitat de funcionar en les normes realment existents en la lluita política i de masses. Són posicions que accepten resoldre determinades situacions de confrontació amb el poder en el terreny de les seves normes, sense tenir la concepció de lluitar per conquerir les de la classe obrera i marcar les nostres pròpies regles de joc, fent de la nostra capacitat de direcció en la lluita de masses un element d'impuls del canvi en la correlació de forces. Aquesta és una situació problemàtica molt pròpia d'aquelles organitzacions i/o militants amb menys experiència en la lluita de masses, de qui mai ha participat en la direcció d'una vaga o d'una mobilització popular jugant un paper de dirigent i/o activista.

Els avançaments

D'una banda, el treball constant i ferm del Partit ens col·loca en aquest Congrés davant la valoració d'una sèrie d'avançaments, que són part fonamental dels nostres fonaments.

a) Unitat ideològica

El PCPC, avui, és un Partit amb un alt nivell de cohesió entorn de la ideologia marxista-leninista en una concepció dialèctica d'aquesta teoria científica per la revolució socialista. Aquesta unitat ideològica es mostra en tots els òrgans d'expressió del Partit. En aquest sentit, la participació del PCPE a la Revista Comunista Internacional i la conseqüent assumpció de la seva línia editorial conforma l'anàlisi ideològica i política comunes que estem construint amb els partits comunistes que se situen al capdavant del procés de coordinació del moviment comunista internacional.

b) Unitat política

El PCPC com a partit nacional de la lluita en el si de les organitzacions reformistes – PSUC i PCC- per part de militants revolucionaris comunistes conseqüents, ha tingut sempre un alt grau d'unitat ideològica entorn del marxisme-leninisme i el socialisme científic. Aquesta unitat ideològica ha quedat palesa en el desenvolupament del Partit en els últims anys, a través de la seva ferma resistència pel manteniment del projecte comunista, sense patir fissures i mantenint cohesionat el seu nucli fonamental i estructures més consolidades. La tasca actual del PCPC en el proper període, és augmentar aquest nivell de cohesió ideològica i garantir la seva continuació amb el relleu generacional dels més veterans membres del Partit i la incorporació a aquest de nous i

més joves militants, sorgits de les lluites obreres, veïnals, estudiantils i populars en general, amb àmplia trajectòria de lluites parcials, però freturosos encara d'una visió àmplia i estratègica del caràcter del Partit Comunista i la seva ideologia, el marxisme-leninisme i el socialisme científic.

En el plànol de la unitat i cohesió ideològica, cal destacar l'avançament realitzat pel nostre Partit germà, el PCPE, amb la seva incorporació a la Revista Comunista Internacional, així com l'esforç de teorització i clarificació ideològica en el marc del que ve denominant-se el pol marxista-leninista de partits comunistes i obrers. És també tasca del PCPC, avançar en aquest sentit, incorporant les anàlisis del nostre partit comunista sobre la realitat de la lluita de classes a Catalunya al debat internacional d'aquest pol, com a eina per augmentar en el seu doble sentit, la unitat ideològica del Moviment Comunista Internacional i del nostre propi partit i els seus militants.

c) Treball de masses

Un dels avançaments més significatius del Partit en els últims temps, és el que té relació amb donar prioritat al treball de masses en la nostra activitat política. Això, independentment del grau d'avançament concret de cada organització en els diferents fronts. Constitueix un punt de partida el reconeixement que sense treball de masses no hi ha avançament del projecte revolucionari. Aquesta idea està àmpliament arrelada en tota l'organització.

Després, hi ha organitzacions que estan avançant de forma important en una pràctica de treball de masses, que fan d'aquesta tasca la que ocupa majoritàriament el seu temps d'activitat militant. Treball de masses que es realitza, en uns casos, directament, com a mediació del Partit amb la classe, i, en uns altres, a través dels diferents fronts: moviment obrer, antiimperialisme, moviments populars (República, feminisme, ecologisme, antifeixisme---).

En aquest últim temps, al Partit i a la Joventut s'estan formant els quadres que han de dirigir la lluita de masses en aquest país en els propers anys. Per a bona part de la militància, està sent una experiència nova que els posa a prova i que els ensenya cadascuna de les formes d'intervenció política pròpies de la nostra cultura bolxevic i que marca amb un concepte de la militància política que s'havia perdut per la influència del reformisme.

UN PROJECTE MÉS AVANÇAT

El centralisme democràtic, eina que garanteix la fortalesa organitzativa, política i ideològica del projecte

Tota la concepció polític-organitzativa de Lenin parteix de l'anàlisi minuciosa, el resultat de la qual consisteix a qualificar la nostra època com la de l'actualitat de la revolució. **D'aquí sorgeix el partit de nou tipus.** D'aquí el centralisme democràtic, que possibilita al partit ocupar l'espai més eminent en la situació concreta de la lluita de classes. El centralisme democràtic sorgeix de **l'actualitat de la revolució** i per realitzar-la. El centralisme democràtic és un tot únic. El centralisme democràtic persegueix la permanent estructuració-construcció del partit cap a la culminació de la revolució. Consisteix, també, en un procediment organitzatiu, la precisió del qual queda manifestada a través de la connexió profunda de la militància amb les masses i la classe;

connexió per la qual coneix el seu estat d'ànim i la situació de la lluita de classes, coneixement comunista que s'apreua en cèl·lules i comitès fins a arribar al centre, al Comitè Central, on es realitza una **síntesi del coneixement total adquirit i des d'on emanen consignes i directrius susceptibles de transformar-se en fets polítics rellevants, per convertir en immediatesa l'actualitat de la revolució.**

El Congrés és el màxim òrgan de decisió del partit

El Congrés del PCPC és el màxim òrgan de decisió. Per això, el procés cap al Congrés és el període de debat més intens que viu el Partit, on s'han d'expressar totes les idees que la militància pot aportar per millorar el projecte. És una responsabilitat de la direcció organitzar aquest debat, però aquesta responsabilitat també inclou els comitès intermedis i totes les cèl·lules del Partit. Presentar un informe real sobre el debat i les seves conclusions, sense ficcions, és una tasca fonamental per a l'èxit del Congrés.

Quan el Congrés es reuneix els seus membres responen individualment de les seves opinions i del seu propi vot. El Congrés és sobirà. Al Congrés del Partit no s'hi assisteix com a delegació de ningú, ni de forma col·lectiva, aquesta és una idea que encara no queda clara en alguns casos. És el propi debat del Congrés el que decideix les posicions amb el vot dels qui componen el plenari.

Una vegada conclòs el Congrés, amb les Tesis i Resolucions aprovades, s'acaba el debat, i comença l'aplicació –per la totalitat del Partit- dels acords presos.

Explicar els resultats del Congrés a la classe obrera, i convertir aquest acontejament en part de la lluita de masses, és un treball de primer ordre per tota l'organització, pels comitès i per cada militant.

El CC dirigeix el partit entre congressos

El Comitè Central triat pel Congrés serà l'encarregat principal de desenvolupar els acords presos en el mateix. Incorporant, a més, els elements que el mateix desenvolupament de la lluita de classes col·loqui en el dia a dia, amb capacitat d'anàlisi i comprensió del desenvolupament de les contradiccions del sistema capitalista espanyol, europeu i mundial per poder orientar l'acció política a Catalunya, en la seva lluita mancomunada amb el PCPE a fi d'implementar el mètode revolucionari del treball per al nou model d'Estat.

El CC es compon de camarades que tria el Congrés i que assumeixen el compromís de dirigir el màxim nivell del Partit fins al següent Congrés, treballant intensament per complir les seves responsabilitats amb un compromís revolucionari ineludible. Hem d'abandonar la idea que ser membre del Comitè Central implica tan sols assistir a una reunió cada tres o quatre mesos. Ser membre del CC és assumir i aportar a la direcció col·lectiva de la línia política, és assumir les responsabilitats que se li assignin i rendir comptes del treball realitzat mitjançant informes escrits.

El CC es compon de camarades que tinguin capacitat per complir totes les tasques pròpies d'aquest òrgan, incorporant a qui es pugui en una tasca concreta en el col·lectiu de direcció i amb l'objectiu de dotar el CC de quadres suficients per als objectius de la nostra direcció.

El CC ha de donar exemple d'un principi que en el Partit s'ha de convertir en regla fonamental de la nostra militància: no es dimiteix de cap responsabilitat que

col·lectivament el Partit hagi assignat a un quadre. L'única conducta que hi cap és la de posar el càrrec a la disposició del col·lectiu de direcció que el va nomenar, en el marc d'un procés autocrític, i deixant la decisió última al mateix col·lectiu.

Finalment aquest primer Congrés pren la decisió de convertir el Comitè Central en màxim òrgan de decisió fins al segon Congrés i assignar al plenari de militància una funció explicativa o consultiva. El Comitè Central editarà un òrgan intern per transmetre els informes i directrius polítiques a totes les cèl·lules del PCPC.

El CE, nucli executor de la política del partit en el dia a dia

El Comitè Executiu és l'executor de la política del Partit, dels acords de la direcció central, i el responsable màxim del compliment dels acords presos. Però també és tasca fonamental del CE el seguiment del compliment d'aquests acords per part del conjunt de les organitzacions territorials i de base.

En l'estructura de direcció que podem construir en aquesta etapa de desenvolupament del projecte, la importància del CE, a través del seu responsable corresponent, és major -per la falta de quadres professionalitzats a temps complet-, i el rigorós compliment de les seves funcions es converteix en baluard fonamental del desenvolupament del projecte.

Les Àrees i Comissions del CC depenen directament, en el dia a dia, del CE. Mantenen amb el CE un contacte continuat i informen de manera permanent del desenvolupament del seu treball. Al mateix temps han de consultar amb el CE qualsevol incidència en el desenvolupament dels seus treballs, decisió que hagin de prendre i que no hagi estat suficientment detallada o prevista pel CC. Les Àrees i Comissions sempre informaran al CC del seu treball, doncs aquest és el marc de direcció política.

Es constitueixen quatre Àrees del CC: Organització, Finances, Agitació i Propaganda, Formació Ideològica.

Les Comissions de Treball del CC són: moviment Obrer, Feminista, antiimperialista, Popular i República. Determinades situacions polítiques poden exigir la formació d'alguna CT, que tindrà un caràcter temporal ajustat a les necessitats.

La formació i promoció de quadres polítics integrals, tan capaços d'enfrontar la lluita de classes com de complir i dirigir qualsevol tasca interna del Partit, exigeix, al seu torn, anar orientant, des del CC, el treball de les àrees i dels camarades que participen en cadascuna d'elles de forma departamental, establint, en el seu funcionament intern, una línia de comunicació vertical. Sens dubte aquesta nova forma de treball que es proposa permetrà aflorar en cada camarada les seves millors capacitats i conformar grups de camarades experimentats en cadascuna de les cinc àrees aquí previstes; sense obviar que les polítiques del Partit i la seva realitat pràctica en tota la seva extensió, poden ser aplicades per qualsevol camarada en el seu moment donat, sense sortir-se de les coordenades del programa general ni de les consignes tàctiques per a la lluita quotidiana.

La fluïdesa de les comunicacions en la via orgànica és imprescindible

El centralisme democràtic precisa una configuració que permeti la màxima rapidesa entre militància i nuclis de direcció per conèixer i intervenir en la situació més immediata i significativa de la lluita de classes. Significa la major capacitat per

estructurar la intervenció en la lluita política. Perquè el centralisme democràtic sigui una realitat pràctica és imprescindible que les comunicacions, de dalt a baix i de baix a dalt flueixin amb agilitat, rigor i eficàcia. Quan es prenen acords, es comuniquen al conjunt de les organitzacions i es requereix una informació del compliment d'objectius: tota l'organització del Partit ha de complir la seva part. La formació ha d'arribar als seus destinataris amb temps i claredat. Les organitzacions i la militància han de complir la tasca i, en el termini establert, es remeten els informes sobre compliment dels objectius. Quan això no funciona rigorosament, el centralisme democràtic està sent incomplert i, això, ocasiona greus perjudicis al Partit. En el Partit marxista-leninista, ningú està per sobre del centralisme democràtic.

També qualsevol comunicació d'una organització i/o militant a la direcció superior ha de ser tramitada amb agilitat i rigor, i l'òrgan de direcció corresponent ha de respondre i/o actuar en conseqüència en el termini necessari. En cas contrari, la militància es queda allunyada de la direcció i es frustran les iniciatives i/o reclamacions presentades.

No hi ha un altre tipus de comunicacions en el Partit que les que orgànicament corresponen en la nostra concepció del centralisme democràtic. Quan alguna instància no compleix correctament amb la seva responsabilitat, els Estatuts del Partit estableixen els mecanismes per solucionar aquesta situació. En cap cas, una situació negligent o irregular d'una instància justifica una violació de les normes del centralisme democràtic.

Tota elecció és de baix a dalt

Qualsevol responsabilitat o càrrec en el Partit és resolta per un procés electiu en la instància que correspon. Els òrgans superiors són triats des de la militància davant la qual responen. És òrgan superior aquell que respon davant una instància determinada que el va escollir. Així, el Comitè de Cèl·lula és triat per, i respon davant la militància d'aquell territori, la seva conferència i les seves cèl·lules. Així fins el Comitè Central, que és triat pel Congrés i, per això, respon davant de tot el Partit (i el Comitè Executiu és triat pel CC i respon davant del mateix). La Secretaria General del Partit és escollida pel CC i respon davant del mateix de la seva gestió (si bé la Secretaria General no és un òrgan del Partit).

Només en els casos d'una intervenció de tipus disciplinari, un òrgan pot ser revocat o suspès de les seves activitats per un òrgan superior, complint amb el procediment que els Estatuts estableixen.

Tota decisió en el Partit és una decisió col·lectiva

En el Partit no hi ha decisions individuals en l'activitat de direcció política; tota decisió és col·lectiva en un òrgan regular del partit: Cèl·lula, Comitè de Cèl·lula, Comitè Territorial, etc. Les decisions que en el Partit prenen els seus militants a nivell personal són sempre conseqüència de l'aplicació d'acords presos per àmbits col·lectius i en la competència de les seves responsabilitats.

La responsabilitat individual

La responsabilitat individual es produeix en el compliment d'aquelles tasques i/o acords que cada membre del Partit ha de complir, ja sigui com a membre d'una cèl·lula, ja sigui com a membre d'un comitè.

La responsabilitat individual afecta a l'actuació de cada membre del PCPC, constitueix l'expressió pràctica del seu compromís militant i posa a prova aquest mateix compromís i les seves capacitats com a militant de la revolució.

La rendició de comptes és la verificació orgànica de la responsabilitat individual de cada membre del partit. Aquesta rendició de comptes s'ha de realitzar periòdicament, i també en la valoració de les tasques importants que realitza el Partit, una vegada finalitzades les mateixes.

El leninisme i el caràcter bolxevic en la vida de les cèl·lules i els comitès intermedis. Un partit de militants conscients

a) La unitat del Partit és unitat ideològica, política i d'acció

Un partit marxista-leninista, com el PCPC, es construeix amb una concepció aliena als partits polítics del reformisme d'esquerres. El partit marxista-leninista no és un partit per fer prosperar els interessos personals de ningú, ni per participar en el joc polític burgès com una part més del sistema: és un partit per a la destrucció del capitalisme, per fer la revolució, per a la presa del poder per la classe treballadora i per a la construcció de la societat socialista i el comunisme. Per tant, la prioritat que se situa per sobre de totes és el projecte polític estratègic que dóna raó de ser al mateix partit.

El caràcter d'avantguarda del Partit, com a organització avançada d'intervenció de la classe en la lluita per la seva emancipació, fa que en el partit comunista s'incorporin aquells membres de la classe obrera que tenen una posició més avançada des del punt de vista del desenvolupament de la seva consciència, i un compromís absolut amb el triomf de la revolució socialista al nostre país, i les persones amb aquesta mateixa posició que, sense pertànyer a la classe obrera, abracen els interessos del proletariat i renuncien als de la seva pròpia classe.

Caracteritzat així el Partit, la seva unitat orgànica, política i estratègica és requisit imprescindible per jugar el paper històric que li correspon; i, això, és incompatible amb la militància basada en les aspiracions personals. La presència de subjectes amb aquestes característiques ha estat un element nefast en qualsevol partit comunista, i la història del PCPC no ha estat lliure d'ells. Tampoc són acceptables les declaracions individuals al marge de la línia del Partit; s'ha d'entendre per tant, que en qualsevol actuació o declaració d'un membre del Partit, la classe obrera estarà veient la manera d'actuar o el discurs de tot el Partit. Això fa necessaris militants exemplars que revaloritzin el partit comunista i que coneguin la seva línia per transmetre-la sense fissures.

Per combatre aquestes tendències en el Partit, l'arma fonamental és la nostra concepció del centralisme democràtic aplicat amb rigorositat combatent. I, element principal d'aquesta concepció del centralisme, és la unitat basada en la unitat ideològica, la unitat política i la unitat d'acció. Unitat política, perquè és unitat per defensar el programa i els acords del partit; unitat ideològica perquè és el marxisme-leninisme la nostra única ideologia sense corrents organitzats ni posicions ambigües o túbies en la nostra concepció del desenvolupament històric i el seu desenllaç; i, unitat d'acció perquè els qui estem en el Partit estem per militar impulsant el projecte en la nostra activitat militant com una activitat al servei exclusiu de la revolució.

Per al correcte desenvolupament organitzatiu del centralisme democràtic és fonamental tenir en compte els àmbits d'actuació i els límits d'intervenció de cada òrgan

del Partit, evitant que es donin interferències entre els diferents òrgans dels quals es compon el Partit. L'existència de mitjans de comunicació i difusió de masses a l'abast de tots fa més necessari, si cap, tenir clar els límits d'intervenció de cadascun per evitar situacions que no corresponen i que, en l'últim període, s'han produït innecessàriament (per exemple, declaracions i edició de notes individuals i territorials sobre valoracions subjectives no constatades pels òrgans col·lectiu pertinents, així com ingerències en les tasques que no són del nostre àmbit d'actuació).

b) La discrepància és discrepància debatuda en els òrgans i en els temps de debat

Les opinions i el debat d'idees formen part d'una activitat revolucionària viva. Les dificultats de l'acció revolucionària enfront del bloc dominant, que té una permanent situació d'avantatge, sempre han de provocar debat d'idees en la militància revolucionària, que busca permanentment com incidir amb major eficàcia en el treball polític. Un partit que no debat, que no polemilitza, és un partit incapaç d'analitzar i respondre a l'enorme complexitat amb que es desenvolupa la lluita de classes.

Ara bé, aquest debat necessari mai pot ser un debat paralitzant, i per a això, mai pot ser un debat col·locat al marge dels ritmes i de les estratègies de lluita del partit. Els temps i els moments del debat els decideix el Partit col·lectivament, i el conjunt de la militància se sotmet als mateixos.

El debat té el seu lloc a les cèl·lules, als comitès i durant els processos congressuals i conferencials. Mai es pot donar un debat fora dels òrgans del partit i fora dels temps que l'organització destina per a això.

c) El compromís militant és compromís conseqüent i continuat

La crítica i l'autocrítica són constructives, respectuoses i superadores. El mètode leninista de la crítica i autocrítica són elements fonamentals per donar salts qualitatius en el Partit, així com explotar al màxim les capacitats de tots els nostres actius. Nosaltres no entenem la crítica i l'autocrítica simplement com una exaltació del mètode, sinó com a element útil per a la millora i la superació. La crítica és expressió de lluita entre posicions i ens ha de permetre, després de debats francs, la realització d'una síntesi superadora dins del centralisme democràtic. El Partit de nou tipus ha de fugir de tots els tipus de crítiques burgeses que tenen com a objectiu destruir una persona o un projecte. Les crítiques es fan sobre actituds i posicions, no sobre camarades en general. Per tant aquest Partit ha de rebutjar aquelles crítiques que no busquin una solució real dels problemes, així com aquelles que no es facin amb el màxim respecte cap a tot camarada de l'organització. D'igual forma, s'han de rebutjar les actituds de militants que entenen qualsevol crítica que reben com un tipus d'atac personal. Un militant comunista ha de saber com i quan toca fer les crítiques.

PCPC és un partit de militants, no d'afiliats. Els i les militants del Partit no són un nombre més dins d'un llistat de membres.

La militància en el Partit és una militància per desenvolupar el projecte amb el màxim d'aportació de cada militant. Aquí, la cita de Lenin és eloqüent: "Necessitem militants que dediquin al partit tota la seva vida, no les seves tardes lliures".

El partit necessita organitzar la seva acció política sabent amb qui compta. Ha de formar les seves cèl·lules i els seus Comitès amb persones que romanguin a l'organització sense plantejar-se un temps límit. L'assignació de responsabilitats no pot

estar subjecta a vaivens en la militància o a una participació irregular i erràtica en l'activitat política.

Quan una persona pren la decisió de demanar l'ingrés en el Partit, ha d'assumir que, si és acceptada la seva incorporació, això determinarà l'assumpció de compromisos i responsabilitats permanents des d'una disciplina conscient, ajudant, també, la militància a desenvolupar les seves capacitats individuals. Aconseguir que això es converteixi en senyal d'identitat del Partit farà que la militància comunista es consideri com un fet d'enorme importància i que, en tota situació, cal valorar com a tal.

El Partit ha de ser conscient que cada militant té unes condicions concretes de vida, les quals, segons el moment i les circumstàncies, li podran restar capacitat en la seva dedicació política; aquests fets en cap cas eximeixen al militant comunista del compromís revolucionari adquirit amb el Partit; molt al contrari, allò que aquest ha de fer és posar tota la seva obstinació per superar aquestes circumstàncies.

d) La militància és combat diari en l'escenari de la lluita de classes

La militància comunista no es limita a l'interior del Partit, sinó que és –de forma destacada- participació en la lluita de classes en la realitat concreta on cada militant realitza la seva activitat.

El PCPC vol formar la seva base militant com a activistes en la lluita política diària, allà on sigui possible intervenir. La idea que la militància comunista és una militància de reunions, d'actes de propaganda i qüestions similars poc té a veure amb el que vol el nostre projecte. La militància comunista és més, i primer de tot, participació activa (i sempre que sigui possible, dirigent) en la mediació social, en la lluita ideològica, utilitzant múltiples mediacions. Intervenint per aguditzar les contradiccions del sistema capitalista i per organitzar la classe obrera en el seu combat per a la revolució socialista.

e) Militants conscients enfront de militants a temps parcial

Lenin va dir que el partit d'avantguarda ha de ser un partit de militants professionals. Això és tota una concepció de tipus de partit i de tipus de militància. Freqüentment, aquesta expressió es va entendre com alguna cosa lligada als professionals del partit, en exclusiva. Però això constitueix una idea errònia: del que es tracta és de formar un partit amb una militància que es bolca en tots els seus esforços a aconseguir l'objectiu revolucionari, i no “només les seves tardes lliures, sinó tota la seva vida”.

El reformisme va deixar una pesada herència també en aquesta qüestió. A partir de l'acceptació del marc democràtic-burgès, s'accepta participar, com una força política més, en el joc de la política del sistema. Lògicament, per a això no fa falta un partit diferent dels altres partits del sistema.

Des de la nostra concepció marxista-leninista, de lluita de la classe obrera per la presa del poder a través del procés revolucionari, estem definint un altre tipus de partit, amb un altre tipus de militància. Per tant, qui vulgui ser militant del Partit, a l'altura del que les circumstàncies demanden, ha de començar per assumir la militància com un compromís pràctic integrat en la seva vida personal. En el Partit el que hi cap són professionals de la revolució, en el sentit leninista de l'expressió. Aquest és el tipus de militant al que aspirem al PCPC, encara que som conscients que, durant un temps indeterminat, conviuran en el si del Partit diversos graus de desenvolupament del

compliment d'aquest objectiu. El tipus d'estratègia (revolucionària) demana un model de partit (altament disciplinat), i això, al seu torn, defineix una militància lliurada a la seva revolució. Un militant revolucionari es va construint al llarg de la seva vida, millorant el seu treball progressivament. I ho fa precisament militant. La militància és el que fa que cadascú es vagi capacitant i perfeccionant com a tal.

La militància relaxada, que no es compromet amb la tàctica i l'estratègia del Partit, que dedica el temps sobrant a l'activitat del Partit (i això, fins i tot sinó es creua qualsevol altra prioritat), no es correspon amb la militància a la qual aspirem en un partit d'avantguarda.

f) Les reunions són reunions d'organització del combat polític

Les reunions dels òrgans del Partit –cèl·lules i comitès- són reunions per organitzar el combat polític pràctic.

Quan les reunions d'una organització es desenvolupen sense analitzar la realitat concreta on la mateixa intervé, sense desenvolupar iniciatives per interactuar amb aquesta realitat, aquesta organització no està actuant com una organització revolucionària.

I això passa al Partit més de què és acceptable. És una situació a corregir allà on no s'hagi aconseguit superar aquesta etapa. Aquí és on intervé el problema de la retòrica abans definida, que acaba enterrant la possibilitat d'arribar a acords concrets d'actuació política col·lectiva.

Les reunions de les organitzacions han de dedicar un temps a analitzar les condicions concretes de la lluita de classes en la seva realitat, i a concretar com intervé l'organització i cada camarada en concret. En la següent reunió cal fer un seguiment del compliment de l'acordat i prendre les mesures necessàries per corregir els incompliments.

g) Les cèl·lules són la garantia de l'acció d'un partit

Les cèl·lules són la garantia de la vinculació del Partit amb les masses i de la difusió de la proposta política del Partit. Les cèl·lules han de viure “enganxades al terreny”, coneixent tots els conflictes existents en el seu àmbit, participant en les estructures socials existents, jugant en elles un paper de direcció que aconsegueixi un avanç en el moviment.

Les cèl·lules fan un seguiment de la militància pràctica de cada camarada. Distribueixen tasques, planifiquen estratègies, prenen iniciatives, busquen a cada camarada un lloc en la lluita de masses.

Les cèl·lules i els comitès superiors han de funcionar com a vasos comunicants, en interconnexió, perquè la planificació del treball del Partit, decidida en els comitès superiors, faci avançar el moviment sense dilacions. Els temps i els ritmes del treball no els decideix la cèl·lula autònomament, sinó que els coordina amb les polítiques i orientacions emanades des dels òrgans superiors. Només així, els acords dels comitès superiors es converteixen en línia política pràctica que arriba a les masses.

Quan una cèl·lula va de reunió en reunió sense planificar treball polític al carrer està realitzant un mal treball en la seva política de masses. Quan el debat intern paralitza

l'activitat política dels seus militants, aquesta cèl·lula està fent desistiment de les seves responsabilitats. Quan una cèl·lula té una tolerància sistemàtica amb els incompliments dels acords, està relaxant l'activitat revolucionària i afebleix l'organització partidària.

Els comitès de cèl·lula, i els comitès territorials superiors, tenen una especial responsabilitat en el funcionament de les cèl·lules del Partit. Han de fer un seguiment del grau de desenvolupament de les seves responsabilitats i intervenir quan la situació ho requereixi, sense deixar que les situacions irregulars es perllonguin en el temps generant pràctiques polítiques errònies, que afectin tota l'organització.

h) El caràcter dels quadres del Partit, la seva militància, el seu treball de masses, la seva capacitat de direcció i organització

Els quadres del Partit tenen una especial responsabilitat individual en el desenvolupament del projecte del Partit. S'és quadre del Partit quan es demostra capacitat per liderar activitats en la vida pràctica de la construcció del Partit i de la lluita de masses. Un quadre comunista és algú que té un compromís total amb la revolució, que coneix i aporta al desenvolupament del projecte del Partit, i que guanya reconeixement en la lluita de masses, exercint una direcció en l'organització i mobilització de les masses com a dirigent comunista.

Els quadres del Partit tenen una especial responsabilitat perquè, en jugar un paper de referents per al conjunt de l'organització, els seus encerts i errors tenen una gran influència en tot el Partit. També la seva capacitat per representar el Partit davant les masses fa que la seva activitat estigui sotmesa a constant avaluació per part d'aquestes.

El Partit mantindrà d'una manera permanent una política de promoció de quadres. Aquesta promoció es concretarà en un acurat treball per fer que cada militant vagi superant, d'una manera permanent, les seves capacitats com a quadre de la revolució, perquè les noves responsabilitats que ha d'assumir es converteixin en un incentiu per millorar la seva preparació i per jugar un paper més determinant en la lluita de masses. A més, la política de promoció de quadres facilita la distribució del treball i amplia la militància disponible per a les diferents tasques. Això és tot el contrari a mantenir les inèrcies en les quals els mateixos quadres són els que es mantenen en determinades responsabilitats, resultant molt difícil la seva substitució amb el pas dels anys, creant dificultats per a la continuïtat del treball del Partit.

Un quadre del Partit, per tant, ha de mantenir la coherència i la conseqüència en tota la seva activitat política i en la seva actitud personal. El prestigi de la militància comunista es mesura, en bona mesura, per part del poble, a partir del carisma i la credibilitat dels quadres del Partit.

Els quadres del Partit no estan per sobre de la vida orgànica i de la militància en la seva cèl·lula. Qualsevol quadre del Partit, per molt destacables que siguin les seves capacitats, és una persona més, que milita a la seva cèl·lula, assisteix a les seves reunions i s'orienta amb els acords presos en la mateixa. Fins i tot el seu treball de masses, encara que sigui molt destacat, està sotmès al superior criteri polític de la cèl·lula a la qual pertany.

i) Els comitès intermedis desenvolupen la política central del Partit i exerceixen la direcció política en el seu àmbit. Organitzen i es dirigeixen

La importància dels comitès intermedis en el desenvolupament de la política del Partit és essencial. Són aquests comitès els que tenen la responsabilitat davant el Comitè Central del desenvolupament dels acords d'aquest òrgan. Al mateix temps, també han de realitzar una transferència permanent i continuada d'informació al CC sobre el desenvolupament de l'organització i sobre l'aplicació dels acords de l'òrgan central.

Quan aquests mecanismes no funcionen amb eficàcia, es produeix un aïllament del CC pel que fa a la base del Partit, de conseqüències molt negatives.

Quan un acord del CC no és desenvolupat amb eficàcia i promptitud pels comitès intermedis, es perd tota l'eficàcia dels acords centrals, per molt adequats que aquests siguin.

L'Àrea d'Organització del CC té totes les competències pel seguiment del funcionament d'aquests mecanismes de desenvolupament dels acords. I per intervenir allí on una determinada organització territorial estigui realitzant el seu treball de manera poc eficient.

El centralisme democràtic funcionarà si aquest mecanisme funciona amb normalitat i de forma responsable. No hi ha centralisme democràtic si no es desenvolupen els acords centrals de manera eficaç.

Un projecte fortament centralitzat en l'àmbit de Catalunya, però agermanat al PCPE en el polític i en l'orgànic

Una qüestió que deixa clara aquest I Congrés és que el PCPC és el Partit marxista-leninista dels comunistes catalans, que defensa els interessos de la classe obrera i popular; en definitiva que lluita pel socialisme-comunisme en bé de Catalunya. Per tant és el Partit Comunista de la nació catalana, al mateix temps que és internacionalista compromès en primer lloc amb la classe obrera de l'Estat espanyol per vincles de solidaritat, d'agermanament i de coincidència en la confrontació contra els mateixos opressors que dominen el bloc de poder oligàrquic que ens explota i oprimeix.

En aquest context polític i ideològic la nostra lluita està adherida al projecte programàtic del PCPE, com a Partit Comunista de tot l'Estat en el qual el PCPC se sent integrat. Per això les relacions entre tots dos es regeixen per l'existència d'un protocol que garanteix la unitat política i ideològica entre les dues formacions.

La concepció leninista del Partit és la d'una organització "fortament centralitzada".

a) Recuperar un llenguatge autònom i independent de la classe dominant

La classe dominant té com a objectiu el control total i absolut de totes les expressions dels subjectes socials. La dominació, al costat de l'específicament coactiva-coercitiva, és dominació assumida i interioritzada per les classes subalternes, convertida en part integrant de la coherència del seu discurs i ampliada i reproduïda en la cotidianitat com a expressió dels consensos socials imposats pel sistema de dominació. "La ideologia dominant d'una societat és la ideologia de la seva classe dominant" (C. Marx).

Si això és una condició en la qual es desenvolupa qualsevol projecte revolucionari, la qüestió es complica més quan dècades de reformisme polític han col·laborat en aquesta reproducció dels mecanismes de legitimació i consens social del sistema. El corrent eurocomunista va impregnar d'una manera àmplia les files comunistes del nostre país, portant a bona part dels sectors més conscients de la classe a aquestes posicions subsidiàries de la ideologia dominant. La creença en la democràcia burgesa com a democràcia abstracta i despullada del caràcter de classe; el concepte de violència des de la visió de la burgesia, invisibilitzant la violència de l'explotació del proletariat com a violència diària i intrínseca del sistema; i, en última instància, la renúncia a la presa del poder com una acció revolucionària fora dels consensos del sistema dominant, van ser els eixos fonamentals per al desarmament polític i ideològic de l'acció revolucionària.

La projecció internacional del corrent eurocomunista va emfatitzar encara més aquestes negatives influències.

El PCPC és un projecte que es va aixecar contra aquestes corrents reformistes i oportunistes, reivindicant-se del marxisme-leninisme i de les millors tradicions del comunisme català. Però la pràctica ens demostra que no era una batalla tan senzilla com inicialment podíem pensar. I aquí està la nostra història, marcada de variats i diversos atacs al caràcter del nostre projecte des de la Constitució de 1978. És cert que en totes aquestes situacions el PCPC ha demostrat tenir uns quadres i una base militant capaç d'enfrontar aquests atacs, encara que això, en ocasions, ens hagi costat enormes esforços i no poques reculades.

Cal fer constar que en els últims anys s'ha produït un refermament del caràcter revolucionari del nostre projecte i una unitat polític-ideològica cada dia més ferma. Aquests avanços són producte d'un tenaç i continuat compromís del conjunt del Partit.

Però, no per això, cal donar per acabada aquesta batalla. Aquesta qüestió crida a la permanent vigilància revolucionària i a anar implementant en el projecte unes pràctiques i uns principis que portin al PCPC a convertir-se en una força monolítica i indestructible per les maniobres del reformisme de tot tipus.

b) Construir una expressió concreta del nostre projecte, amb les nostres categories i les nostres identitats

El PCPC ha d'avançar en la construcció del seu propi model de Partit, i de la seva pròpia cultura revolucionària. Aprenent de tot allò que ens va antecedir i ens va aportar valuosíssims ensenyaments, però, també, construint les nostres pròpies formes de lluita revolucionària.

Un quadre del Partit no pot utilitzar en el seu discurs els termes i les categories del sistema de dominació burgesa. I, això, ocorre en més d'una ocasió. Per a la nostra forma de comunicar no valen les categories econòmiques de la classe dominant, sinó les del materialisme històric, que qualsevol militant ha de dominar i usar de forma espontània.

Referències a la legalitat burgesa, validant i reivindicant aquest marc com a la nostra aspiració democràtica, o posar com a exemple per a Catalunya el que ocorre a certs països de la UE, significa legitimar el marc de dominació de la burgesia, i que, des de les posicions revolucionàries, aquest és el nostre sostre d'aspiracions.

La nostra concepció de la lluita de classes com a lluita de tots els dies en el conflicte social, el proletariat com a subjecte sòcio-polític de la contradicció de les classes, l'explotació com a mecanisme d'acumulació i concentració de la riquesa, la confrontació amb el patriarcat, la reivindicació de la pau enfront de la guerra imperialista són els conceptes que hem d'utilitzar en el nostre discurs més elemental per començar, amb això, puntualitzant la nostra posició en l'entorn en el qual lluitem i intervenim, fent-ho d'una manera natural, interioritzada i que caracteritza i distingeix a qui milita al PCPC.

Arribar a construir aquest discurs com a pràctica quotidiana portarà al partit a una situació d'avançament significatiu i diferenciat pel que fa a la militància política de qualsevol altra organització.

c) Els nostres mètodes de lluita i la democràcia formal

La democràcia formal burgesa “és el millor mecanisme de dominació que ha inventat al burgesia” (Lukacs). La democràcia formal burgesa és dictadura del capital, i per tant, en aquest país, vivim en situació de dictadura del capital.

En aquesta situació, la burgesia perverteix la classe treballadora i sectors populars amb el seu Estat de democràcia parlamentària, que emmascara políticament la lluita de classes, és a dir que la militància comunista és una forma de viure.

Per tant, els mètodes de lluita del Partit no estan delimitats per les normes de la democràcia burgesa. Si el partit cap dins de la democràcia burgesa, està fracassat en el seu objectiu revolucionari.

Una altra cosa diferent és que el Partit lluita en el si de la democràcia burgesa i tracta de treure el màxim d'avantatge d'aquesta situació. Però la nostra pràctica aspira a anar més enllà, a organitzar la lluita de masses sense que els límits de la democràcia burgesa limitin les estratègies de lluita, creant nous marcs de lluita política, imposant avançaments en mecanismes de democràcia popular i portant al si de les masses que aquesta democràcia no és la seva democràcia i que és necessari construir una altra democràcia on el poder del poble sigui poder efectiu per a la defensa dels seus interessos enfront de l'oligarquia que controla l'economia, el poder judicial, les eleccions, els cossos, etc.

Aquest avançament de la consciència de les masses cara a la unitat és el que anirà creant mecanismes d'avançament de la lluita i poder popular, i el que crearà el cordó de seguretat que l'organització revolucionària necessita enfront de la repressió del sistema.

d) Un partit que confronta amb el poder i els seus mecanismes de dominació, i amb la seva superestructura de legitimació

El PCPC, en la seva pràctica diària, cerca sempre posar en evidència que el sistema defensa amb tots els seus recursos els interessos de la burgesia com a classe hegemònica.

Mentre el sistema no tingui davant una força que sigui capaç de despullar i eradicar el seu intrínsec caràcter de dictadura del capital, podrà seguir mantenint els mecanismes de legitimació que li permet l'hegemonia i la pau social.

En un conflicte d'un centre de treball, o en una reivindicació veïnal o

mediambiental, els quadres del PCPC han de saber posar de manifest la relació d'aquest problema concret amb els interessos classistes dominants en la societat. **Amb l'acció de masses de caràcter exclusivament concret, sense el component polític-ideològic de classe, no augmenta la consciència de les masses i no es debiliten els mecanismes de consens de les classes dominants.**

En el PCPC perviu una cultura o pràctica militant que, en funció de la Transició i de determinades reculades de la lluita obrera i popular, no ha tingut l'ocasió de formar-se en la lluita del poble. És una pràctica que es desenvolupa més en la dinàmica de reunió en reunió, o, en el millor dels casos, d'assistència a certa quantitat de manifestacions, que en la dinàmica de lluita política de masses, la qual cosa ens priva d'un aprenentatge essencial per a qualsevol militant de la revolució, el de la lluita del poble.

Avui, el PCPC, amb la seva lluita tenaç, va creant les condicions per una recuperació de la lluita de masses del moviment obrer popular. Intensificar aquesta tendència i incorporar a aquesta pràctica al conjunt de la militància del Partit és essencial per superar aquests anys de reculada.

L'experiència pràctica de la lluita obrera i popular és la que formarà a la militància del PCPC en l'educació activista que el reformisme li va robar. Per tant, la intensificació de la participació de tota la militància del Partit en la mediació social és essencial per al desenvolupament del projecte i per a l'avançament de la revolució socialista-comunista al nostre país.

El caràcter de la direcció central. Un aparell de direcció

a) Els límits del treball sense un aparell central de direcció

L'absència d'un aparell competent i estable de direcció ha estat una realitat fins fa cosa d'un any, a causa d'un Ctè. Central i un Ctè. Executiu que, sent el que teníem, no podia cobrir les mancances de direcció del Partit, la qual cosa ens ha portat en aquest sentit a un nivell de desenvolupament bastant endarrerit. Això, sent un inconvenient, no impedia el cobrir les tasques del dia a dia amb més o menys eficàcia. A dia d'avui, amb un desenvolupament més avançat del projecte, ja és un seriós inconvenient el no disposar d'una mínima infraestructura central amb dedicació plena a les tasques de direcció.

Avui, a partir del nostre I Congrés, es podrà fer un seguiment més continuat d'organitzacions territorials que mantenen un important nivell d'activitat; avui, és necessari un treball d'elaboració més en el dia a dia, responent a una gran quantitat de temes amb els quals el Partit es relaciona, i que no pot tractar-los amb retard i fora d'actualitat; avui, hi ha un camp d'activitat que, de manera continuada, ens està plantejant demandes i propostes d'intervenció, que és necessari atendre. I, així, molts temes més.

La conclusió és que el PCPC en aquest Congrés necessita armar un aparell central de direcció en el més breu termini possible, encara que, inicialment, aquest aparell central no sigui de grans dimensions.

b) Com construir un aparell central de direcció

Basant-nos en les experiències en relació a intents anteriors de muntar una mínima infraestructura central, podem concloure que **el PCPC tindrà un aparell central de direcció el dia en què el conjunt del Partit sigui conscient que aquesta és una necessitat inajornable.**

No és possible pensar que l'aparell central de direcció es muntarà sobre la base d'un augment del compromís del nucli central de direcció. Això seria una posició voluntarista que no se sostindria en el temps.

Si el partit entén aquesta necessitat com a inajornable podrem comptar amb els mitjans adequats per iniciar aquesta nova fase del desenvolupament del projecte, i, això, significarà una multiplicació de les nostres capacitats i del nostre ritme de desenvolupament polític i organitzatiu.

c) Terminis per cobrir aquest objectiu

El termini d'un any, a partir de la celebració del Congrés, podria ser un termini raonable i la direcció entrant treballarà amb aquest objectiu temporal.

Un partit d'avantguarda, per la seva teoria i per la seva pràctica

a) Un partit que lluita per davant de la classe obrera

El PCPC és un partit d'avantguarda perquè no està a l'espera del que la classe obrera vulgui fer, sinó que té una proposta per a l'emancipació de la classe obrera i tracta de portar a la consciència de la mateixa la necessitat d'assumir tal proposta com a pròpia.

Per això, el debat sobre si s'és o no avantguarda és una qüestió que manca de sentit en la nostra organització. S'és avantguarda i es lluita perquè la classe ens reconegui, d'una manera explícita i conscient, com la seva avantguarda política. Això serà producte de la lluita pràctica del Partit i del desenvolupament de determinades contradiccions del sistema dominant que poden portar a la classe obrera a donar passos significatius en el procés d'elevació de la seva consciència per a la seva emancipació i ser, així, propietària del seu propi destí.

El PCPC representa una proposta política i organitzativa concretes perquè la classe obrera aconsegueixi derrotar al capitalisme i convertir-se en classe nacional dominant en el poder.

b) Un partit que dirigeix

Perquè és un partit d'avantguarda, el PCPC és un partit que dirigeix, no és un partit que va a remolc del que puguin fer les masses. És un partit que empeny a les masses a la lluita política i a l'acció revolucionària.

El PCPC és un partit cridat a impulsar a les masses a escenaris superiors de lluita i no ha de ser condescendent amb el nivell d'endarreriment del desenvolupament de la seva consciència classista. La pràctica evidencia que existeixen diferents fases en aquest procés d'impulsos i que els nivells de consciència que el Partit troba en les

masses, la majoria de les vegades, mostren precisament això: endarreriment. Aquest fet no pot ser abordat més que amb un treball constant, d'avançaments graduals, orientat cap a l'objectiu d'aconseguir l'elevació de la consciència.

El PCPC crida a la classe a ser internacionalista i no confrontar amb els treballadors i treballadores immigrants; el PCPC crida a la classe a lluitar contra la guerra imperialista allà on es doni; el PCPC crida a la classe a lluitar contra el patriarcat en totes les seves formes; el PCPC crida a la classe obrera a lluitar contra el saqueig dels pobles i la destrucció de la naturalesa. Si el PCPC no fa això, no estarà, en la pràctica, complint amb el seu paper d'avantguarda de la classe.

c) Un partit que eleva els objectius possibles de la lluita política diària

La classe obrera, oprimida i subsidiària de la classe dominant, no voldrà canviar els consensos de legitimació social d'aquesta classe dominant, creient que la seva situació pot millorar dins del sistema capitalista. El PCPC cridarà a la classe a trencar amb aquests mecanismes de legitimació social i "a prendre el cel per assalt". El PCPC igualment lluita per portar la classe obrera a combatre pel dret a l'autodeterminació de Catalunya.

Sap la militància del PCPC fer això? Només una part sap fer-ho. I la resta de l'organització ha d'aprendre-ho en el termini més curt possible, practicant, equivocant-se i fracassant, fins a fer de la militància bolxevic una realitat estesa a tota l'organització.

La classe lluita en general per qüestions puntuals, econòmiques i de cerca de millors condicions per als treballadors i treballadores dins del sistema. Els i les comunistes recolzem aquestes lluites buscant un objectiu més ampli, permanent i revolucionari: el de la lluita per una societat igualitària, pel socialisme i el comunisme.

d) Un partit que arriba allí on les masses i la classe no arriben

La política és una categoria de la pràctica, i, per això, allò que la classe en el seu conjunt no sap fer –o no s'atreuix-, sí que ho pot fer el Partit Comunista, demostrant, en la lluita pràctica, que sí que és possible lluitar més enllà, i que, a més, és possible vèncer.

El Partit ha d'estar fos amb la classe, si bé com la part més avançada d'ella. Sense estar confosos. El vincle amb la classe es manté a través de la capacitat política del Partit, activant políticament la classe, així com la pròpia capacitat política, honestat, fiabilitat, valor, tenacitat, creativitat... de la militància per ser reconeguda com a dirigent de la classe.

En ser el Partit la part més avançada de la classe, dirigint-la, els seus sectors més conscients s'aniran incorporant a les files del Partit (ho consideraran un honor i un reconeixement), i la militància comunista guanyarà de nou el prestigi que mai hauria hagut de perdre a les mans del reformisme i de l'oportunisme.

El treball directe del partit amb la classe

a) El Partit fa de la mediació directa la seva pràctica diària

El Partit dedica la major part del seu temps a la lluita pràctica al costat de la classe obrera. El Partit es reuneix per planificar la seva acció en la mediació social. I el Partit es dirigeix a la classe directament, com a Partit Comunista que li parla i li explica la seva proposta per organitzar les seves forces per avançar cap a la seva emancipació.

El Partit intervé en els moviments sectorials de masses, al costat d'altres destacaments organitzats. Però el Partit té un àmbit d'intervenció directa, en el qual, com a subjecte polític revolucionari, es dirigeix a la classe i li explica la seva proposta per a la revolució socialista i per a la construcció de la societat comunista. Si no ho fa el Partit qui ho farà?

Les cèl·lules del Partit han de tenir un pla de treball de desenvolupament temporal per ocupar aquest espai polític, triant aquells sectors de la classe que tenen més potencialitat per incorporar-se a la lluita revolucionària, i treballant amb ells d'una manera constant i planificada. I no d'una manera episòdica, anàrquica i amb discontinuïtat.

b) El partit de la classe ha de donar-se a conèixer a la classe

Reunir-se amb un comitè d'empresa en conflicte, o, encara que no estigui en conflicte, perquè la cèl·lula considera que és un col·lectiu amb el qual ha de treballar; fer un míting a l'entrada o sortida d'un torn de treball en un centre important; organitzar accions del Partit en un barri obrer, coneixent la seva problemàtica i portant propostes per organitzar la lluita per millorar les seves condicions de vida, etc., ha de ser la nostra pràctica quotidiana.

La premsa del Partit cal portar-la als centres de treball. També les resolucions del CC, els materials del Congrés, etc.

Realitzar murals en zones obreres sobre problemes comuns de la classe en aquesta zona. Qualsevol idea que permeti a la classe conèixer què pensa i què proposa el Partit Comunista. Si la classe no coneix gens el Partit, gens podrà interessar-li.

c) El partit de la classe ha de ser reconegut com a tal per la classe

Ens dirigim a la classe com "el seu" Partit o ens presentem com un partit més que va per allí a explicar-li les seves coses? Ens presentem com "el" Partit de la classe obrera? Si ho fem, la classe ens cridarà amb la seva pròpia iniciativa. Però cal reconèixer que en això anem encara amb bastant endarreriment.

d) El comunisme, la nostra gran proposta a la classe obrera

S'han de trencar tot tipus de bloquejos per expressar públicament que la nostra proposta és la societat comunista. Si es fa bé, aquesta pot ser la nostra targeta de presentació.

El combat ideològic, la batalla de la propaganda enfront del sistema dominant, requereix de la presentació d'una proposta alternativa. Si això no es fa amb convicció, amb una subjectivitat de victòria, difícilment convencerem ningú.

Som comunistes, i, amb la classe treballadora, arrasarem amb el capitalisme. Diguem això clar perquè ningú ens confongui amb una altra cosa.

El treball de masses del partit

a) El partit lluita a l'interior de les masses i amb les masses

Necessitem un PCPC que segueixi avançant de forma decidida en la seva intervenció política en els fronts de masses i, especialment, en el moviment obrer. Desenvolupant la política emanada dels òrgans de direcció del Partit, les cèl·lules han de dirigir la intervenció dels i les camarades en els fronts de masses i, aquests, han de rendir compte del seu treball a elles.

Cal recuperar i revaloritzar el concepte de front de masses, entenent que només ho és el front de treball i de lluita que es compon d'elles i/o intervé directament sobre elles. Un front de masses no és una suma de sigles, ni amb una reunió de "dirigents" d'organitzacions polítiques i socials. Aquesta concepció errònia, que confon front amb reunions internes, es va imposar en un moment històric de reflux de la lluita de classes i, en ella, segueixen instal·lats persones i organitzacions (també del nostre Partit) que, al llarg d'aquests anys, s'ha acostumat a la comoditat dels locals i senten paüra al contacte directe amb les masses. La militància del PCPC ha d'estar fermament compromesa a detenir aquesta situació i, de la forma més natural possible, ha de saber convertir qualsevol reivindicació en una lluita política que, alhora, es trasllada a les masses, oferint-los a aquestes la possibilitat de formar part d'ella generant vies organitzatives que facin possible aquesta participació.

b) La mobilització de les masses, factor fonamental de l'acumulació de forces en el procés cap a la revolució

Com a avantguarda som els qui més clar tenim la necessitat d'incorporar les masses a la lluita política i social per acumular forces en el procés revolucionari. Sense el poble mobilitzat i organitzat, no només no hi ha revolució, sinó que es dificulta enormement i es fa molt àrdua la tasca del proselitisme polític. Les masses, amb la direcció de l'avantguarda política, han de viure la seva pròpia experiència d'organització, al marge de les vies que li ofereix la legalitat burgesa, i generar les seves pròpies categories polítiques, organitzatives i ideològiques, enfrontades a les quals imposa el sistema de dominació. La mobilització sempre és un mitjà per a una fi que, alhora que serveix d'escola i evidencia els límits de la democràcia burgesa, ens mostra amb claredat els i les dirigents naturals de la classe obrera, la joventut i els sectors populars sobre els quals hem de treballar de forma prioritària per incorporar a les files del Partit. En tal sentit, i perquè els diferents fronts de masses adquireixin un major nivell i pes polític classista, cal que la classe obrera organitzada tingui una presència determinant en els mateixos. Fet que no serà possible en aquest país mentre el moviment sindical majoritàriament tingui un perfil ideològic i polític basat en la concertació i el pacte social; l'objectiu prioritari del PCPC és elevar el nivell polític i unitari de la classe obrera, mitjançant la intervenció de la seva militància (de forma preferent respecte de qualsevol altre front de masses) en el moviment sindical, en la línia de l'aprovat a la Conferència Estatal de Moviment Obrer i Sindical del PCPE, en els esdeveniments del qual nosaltres participem.

c) El partit té un programa tàctic per a cada front de masses

Com dèiem abans, la participació, dels i les camarades en els fronts de masses es realitza en funció d'una decisió col·lectiva i trasllada la política del Partit per a aquest

front. Conseqüentment a aquesta afirmació, s'entén que la intervenció del Partit fuig radicalment de l'espontaneïsmo o del seguidisme a posicions diferents a les nostres. Si bé cal saber estar en minoria per poder transformar la situació. La planificació de la nostra intervenció en qualsevol front de masses i de mediacions en el teixit social comporta, necessàriament, una claredat en les fases de desenvolupament del nostre treball i una definició prèvia d'aliances i objectius. És responsabilitat de les estructures responsables en cada cas (CC, comitè intermedi o cèl·lula) garantir aquesta anàlisi prèvia, sense la qual no és possible ni un treball fecund dels i les camarades destinades a aquesta tasca ni un seguiment i avaluació del treball realitzat.

d) El partit lluita pel socialisme en els moviments de masses

En un moment en el qual una part significativa de l'esquerra política es fa ressò i eleva a categoria política l'exaltació del moviment "per se", actualitzant el pensament claudicant i reformista de Bernstein (que aquest sintetitzava en la frase: "el moviment ho és tot, l'objectiu final res"), els i les comunistes del PCPC reivindicuem la necessitat de situar la línia ideològica que defineixi la tàctica i l'estratègia com a guia necessària de tota intervenció política. Elevar el discurs i la capacitat d'anàlisi dels i les activistes i de les masses, fent que el seu treball acabi orientant-se cap a la destrucció de la societat capitalista que els oprimeix, és la tasca principal que té la militància comunista en els fronts de masses. La intel·ligència política, el coneixement del mitjà, el reconeixement de les masses i saber administrar correctament els temps són elements que no podem ignorar i que hem de gestionar correctament per no incórrer ni en posicions retardatàries ni en esquerranismes estèrils.

i) Cada militant del partit en un front de masses

En el sentit que prèviament hem caracteritzat al i la militant comunista, no és possible concebre la militància del PCPC sense un compromís concret i sostingut en el temps en un front de masses. És tasca dels òrgans intermedis i/o cèl·lules –depèn de les circumstàncies i els casos- responsabilitzar a cada camarada d'una responsabilitat en un front de masses i dotar-lo de política per desenvolupar-la. En la fase actual de desenvolupament del projecte del PCPC, ja no és possible, excepte excepcions de força major, seguir considerant militant comunista a una persona allunyada de tot tipus de treball i responsabilitat política davant les masses. Molt s'ha avançat en aquest sentit en l'últim període, però ara el que toca és aconseguir que de forma automàtica les masses identifiquin a un/a militant del PCPC amb un/a activista, i quedi abandonada per sempre la identificació, justificada només en alguns casos, que es podia ser militant i, fins i tot, dirigent del PCPC, sense un bagatge polític amb les masses. Fer un seguiment rigorós d'aquesta tasca, que permeti fer-la realitat, és el millor antídoto per superar definitivament a les nostres files el vici burgès de la retòrica.

f) Estem en els fronts de masses per construir i guanyar l'hegemonia

Encara que la nostra ideologia i model organitzatiu ens defineix com a vanguarda, aquest fet no significa res si no actuem com a tal i els sectors populars, en general, i entre els seus elements més avançats, en particular. Per aquesta raó, és totalment inacceptable que un/a comunista participi d'un front de masses sense la voluntat de disputar i conquerir l'hegemonia en el mateix. És una relació dialèctica entre el deure del o la militant de tenir una actitud dinàmica i capaç de construir aliances i acords entorn de les posicions revolucionàries, per convertir-les en majoritàries, i la responsabilitat de l'òrgan de direcció de dotar de política al militant destacat en un front de masses. Les actituds i posicions subsidiàries, que cedeixen l'hegemonia i fan

romandre camuflada la nostra política, no només no serveixen per res, simplement són inadmissibles per radicalment alienes a la pràctica política d'una organització marxista-leninista.

L'hegemonia de les anàlisis i les posicions revolucionàries en legítima disputa amb la resta de posicions que s'expressin en cada front de masses res té a veure amb la negativa instrumentalització que el reformisme (en les seves expressions dretana i esquerrana) i les forces burgeses realitzen dels fronts de masses perquè serveixin als seus projectes partidaris. Els i les comunistes hem de mantenir una posició vigilant i de permanent denúncia d'aquest tipus d'actituds, que tan presents estan en la cultura política i organitzativa de l'esquerra espanyola i tan allunyada del nostre projecte de fer a les masses partíceps, d'una forma conscient, del seu procés emancipador cap al socialisme.

La formació ideològica

a) Sense teoria revolucionària no hi ha acció revolucionària, i, sense acció revolucionària concreta, tampoc és possible una teoria revolucionària efectiva

A mesura que la crisi del capital es torna més aguda, l'ofensiva ideològica d'aquest s'intensifica exponencialment, repetint, com no pot ser d'una altra manera i per tots els mitjans, els missatges ideològics de la classe dominant. Davant d'això, el Partit ha d'intensificar la política de formació de la seva militància, perquè cada militant tingui les armes ideològiques necessàries en el combat diari del seu front de masses. Pel PCPC, no hi ha dubte de la relació dialèctica existent entre teoria i praxi. El marxisme-leninisme és la ideologia revolucionària que ens nodreix i que entenem com un cos teòric per a la revolució, en permanent desenvolupament i construcció del Partit revolucionari. Aquesta és una tasca que ha d'organitzar la direcció central del Partit, facilitant els materials i els cursos necessaris per a la formació col·lectiva de la militància, però que ha de comptar, també, amb el compromís individual de cada militant, que ha de sentir la necessitat de l'autoformació com a garantia del seu desenvolupament militant.

b) La formació en la vida ordinària de les cèl·lules del partit

A més del desenvolupament i aplicació de les tasques formatives que es desprenguin dels comitès superiors, tota cèl·lula amb una intervenció concreta en una formació social determinada ha d'organitzar la formació pròpia dels seus militants. Conèixer la història de la lluita obrera i revolucionària en una ciutat o interpretar correctament les dades econòmiques i socials d'una realitat concreta –que afegeix valor a l'imprescindible coneixement del marxisme-leninisme per formar la resposta revolucionària- són tasques que ni pot abandonar, ni deixar a la improvisació, una cèl·lula comunista.

c) La formació a nivell central

Valorant positivament l'avançat en aquest últim període pels CJC-JCPC, no pel Partit. Entenem que hem d'entrar en una nova etapa, que situï la formació política de forma més central i quotidiana en la vida del Partit. L'Àrea Ideològica del CC, a més de mantenir i aprofundir el treball de les escoles centrals de formació anuals, haurà d'elaborar un pla de formació integral que, amb els seus corresponents materials, sigui una eina a la disposició de tots els comitès i cèl·lules del Partit, capaç, no només de

garantir la formació política i ideològica de tota la militància, sinó també d'assegurar la unitat de tot el Partit en aquesta àrea tan fonamental.

d) Materials de formació del partit. Continguts de la formació, nivells i termini

Aquests materials de formació hauran de contemplar i garantir la formació dels diferents nivells de coneixement polític i ideològic existent a les files del Partit, establint un pla de formació per nivells vinculat, de forma directa, a la política de promoció de quadres. Aquesta tasca s'ha de desenvolupar amb terminis concrets i, pel prioritari de l'objectiu, entenem que haurà de cobrir-se en el termini màxim del curs polític 2013/2014. L'Àrea Ideològica haurà d'establir una guia de llibres o manuals l'estudi dels quals es demani a cada militant i que s'adaptin a cadascun dels nivells formatius preestablerts. Amb cadascun d'aquests textos, s'adjuntarà una sèrie de qüestionaris, així com una recomanació per elaborar redaccions sobre el contingut dels mateixos, amb la finalitat d'ajudar a la interiorització de les qüestions cardinals recollides en cada text i facilitar l'autoformació de cada militant. Finalment, l'Àrea Ideològica marcarà de forma resumida, els punts fonamentals entorn dels quals gira cada text, amb motiu de facilitar l'autoavaluació i la comprensió de cada militant del contingut essencial dels mateixos.

Una agitació i propaganda a l'altura del partit de la revolució

L'agitació i la propaganda del Partit, una eina per a l'organització i per al combat ideològic

Caracteritzant l'agitació i la propaganda, Lenin deia, en el *Què fer?*, que “un propagandista... ha d'oferir “moltes idees”, tantes que, totes aquestes idees, en el seu conjunt, podran ser assimilades a l'acte només per poques (relativament) persones. En canvi, l'agitador... i, aprofitant aquest fet conegut de tots i cadascun, dirigirà tots els seus esforços a inculcar a les “masses” una sola idea... Per això, el propagandista procedeix, principalment, per mitjà de la paraula impresa, mentre, l'agitador, actua de viva veu”. Serveixi aquesta preclara definició del concepte per situar la necessitat de debatre sobre els conceptes d'agitació i propaganda, sobre la doble premissa de:

1) **Conèixer de què s'està parlant.** Si tenim clar que agitació no és el mateix que propaganda i que els òrgans que planifiquen una activitat han de tenir definit, a cada moment, què és el que es busca amb cada acció per aconseguir la seva màxima eficàcia, començarem a veure amb facilitat que no pot ser el mateix text el que figura en un pamflet que es reparteix a la porta d'una fàbrica durant una mobilització que l'article que es realitza per a l'Unitat i Lluita sobre aquesta mateixa lluita (ni tampoc pot ser el mateix discurs el que donem en una xerrada sobre la crisi capitalista en un local tancat que en un acte a la plaça d'un barri). La falta de formació pràctica i teòrica en aquesta àrea fonamental de treball (i, també, la manca d'una direcció política efectiva des del CC), fa que no només confonguem agitació amb propaganda, sinó, fins i tot, amb formació ideològica. Aquest error, propi d'organitzacions interioritzades, que es dirigeixen a les masses sense ser capaces de provocar la més mínima reacció (o, menys encara, l'adhesió a la proposta que li realitzen), és un llast que no pot romandre més temps en un Partit que, com el PCPC, es troba en una fase d'ofensiva política. El PCPC ha de realitzar una agitació i una propaganda d'acord amb les necessitats de la lluita de classes i amb la seva proposta política.

2) **Parlar, no en abstracte, sinó sobre una realitat concreta sobre un temps**

determinat. L'agitació i propaganda ha de ser una activitat permanent de totes les cèl·lules del Partit, una activitat que es desenvolupa des d'un profund coneixement del mitjà en què es desenvolupa i que sap com provocar l'adhesió entre, almenys, els sectors més conscients de la nostra classe, la joventut i els sectors populars. El PCPC ha de sortir al carrer a parlar dels problemes i de la realitat que viu la classe, elevant les seves sensacions a categories polítiques de denúncia de l'explotació i la injustícia que provoca el capitalisme, i, per a això necessita cèl·lules actives en el terreny que, mitjançant la formació ideològica i política dels seus membres, sàpiguen trobar, a cada moment, el discurs, la consigna, la crida concreta capaç de mobilitzar i elevar el nivell polític del discurs de les masses. L'agitació i la propaganda són un element central en el procés d'avançament del Partit, i, per això, és necessari que es realitzin, no de forma improvisada o responent a "gustos" particulars, sinó clarament inserides en el desenvolupament dialèctic de la consciència i en les claus socioculturals de la classe. Una agitació i una propaganda que, alhora que molt properes al terreny, sigui expressió d'un projecte d'avantguarda que, en tots els terrenys (també en l'estètic i comunicatiu), sàpiga trencar amb els cànons dominants d'una societat que només podrem transformar des de les cendres de la destrucció de la totalitat de les relacions socials presents. En el terreny de l'agitació i la propagada, tots els processos revolucionaris haguts, des de 1871, formen un patrimoni que hem d'incorporar al nostre bagatge polític amb la responsabilitat d'actualitzar-lo i adequar-lo a la realitat de la lluita de classes a Catalunya en aquest moment històric concret.

La feblesa de les nostres finances i la necessitat de vincular les masses a la proposta política que realitzem els i les comunistes fa necessari que, darrere de la majoria de les activitats d'agitació i propaganda que desenvolupem, existeixi un pla de finances que permeti el seu autofinançament amb la implicació i/o participació, en aquest objectiu, de suports aliats al Partit, però implicats en la tasca desenvolupada. No és un simple objectiu monetari, és, també, la necessitat de vincular, fent avançar l'organització progressiva de l'entorn polític i organitzatiu del Partit, a través, fonamentalment, de l'agitació i propaganda que desenvolupem.

El Partit s'haurà de dotar d'uns materials de propaganda de qualitat i unificats, a l'altura dels nostres objectius i adaptats al moment actual. Per a això, aconseguir una imatge del Partit és imprescindible i totes les organitzacions territorials hauran de respectar i usar aquesta "imatge" comuna. També el llenguatge dels nostres materials, sense que per això perdin el seu contingut revolucionari, ha d'adaptar-se al mitjà al que vagin dirigits.

Els mitjans de comunicació del Partit, instruments de desenvolupament del projecte

a) Periòdic propi

Independentment dels instruments de comunicació ja existents, el Comitè Central es dotarà d'un periòdic propi a Catalunya, i d'una responsabilitat que, entre altres tasques, vetlli per la coordinació de tots els mitjans de divulgació existents a nivell central i de forma dispersa en les organitzacions territorials del Partit.

b) Web

El Partit ha de dotar-se d'un nou espai web que li permeti tenir una millor

presència a Internet. Serà accessible sota un nou nom de domini (adreça d'Internet) i disposarà d'un servidor de correu propi amb comptes associats a aquest. El nou lloc web del PCPC haurà de disposar de seccions territorials gestionables per camarades de cadascuna de les diferents demarcacions.

c) Unitat i lluita, un periòdic germà que ha d'augmentar la seva capacitat de connectar amb la classe i augmentar el seu tiratge

UyL ha d'arribar a convertir-se a Catalunya en un element central del treball polític del Partit. En aquest sentit, tasca ineludible és dotar a la militància del sentit de la responsabilitat necessària perquè cada membre del Partit es converteixi en un propagandista de la seva difusió de manera que siguem capaces de doblar la seva distribució en els treballadors i en el moviment popular.

d) Proposta Comunista

És necessari programar-la per períodes anuals per ser selectius en el compliment d'objectius i garantir continguts de qualitat i que responguin a l'objectiu polític pretès a cada moment. PC és un mitjà fonamental de la propaganda i la formació del Partit, que, amb objectius concrets i revisables, cal que progressivament augmenti el seu tiratge, ampliant la seva aportació política i, també, per poder-se abaratir. PC, com UyL, no es ven on les revistes de la burgesia. PC es distribueix entre la nostra militància, simpatitzants, amics i amigues i entre les persones més avançades que trobem en els diferents fronts de lluita en els quals participem. PC requereix, primerament, un compromís de tota la militància de conèixer-la i saber valorar la seva importància política i un posterior treball de divulgació en els fronts de masses, convençuts que estem oferint un material de qualitat i que ens ajuda en el nostre treball polític.

i) Revista Comunista Internacional

És un nou mitjà de premsa, d'altíssim valor polític, que hem de rendibilitzar al màxim, sabent-la utilitzar com a element formatiu intern i com una eina per nodrir de posició política i ideologia els mateixos cercles als quals ens dirigim amb PC. La RCI té, a més, el valor afegit de situar amb claredat el referent comunista a l'Estat Espanyol i a Catalunya, així mateix la posició dels diferents destacaments comunistes respecte a la coordinació comunista internacional. La RCI és un element clau en l'articulació del projecte comunista a Espanya i a Catalunya, i com tal ha de ser utilitzat políticament amb comunistes que encara avui segueixen organitzats en altres projectes que es reivindiquen comunistes. Els continguts i la imatge del PCPC seran controlats per la pròpia màxima direcció.

f) Xarxes socials

Amb l'avançament de les noves tecnologies, apareixen cada dia nous mitjans de difusió d'idees a través d'internet i amb gran influència en la societat actual. En aquest moment, són les anomenades xarxes socials. El Partit estarà present en aquest nou mitjà i portarà un rigorós control dels perfils que es creen amb el seu nom.

g) El Butlletí Feminista

És una altra publicació que ens ve del PCPE, orientada especialment a la dona treballadora. L'objectiu estratègic és la conscienciació sobre la doble opressió que

pateixen les dones, com a classe i com a gènere. El contingut és predominantment agitatiu i directe, denunciant els problemes concrets de la part femenina de la classe obrera, partint de la posició desavantatjosa que la dona ocupa dins de la pròpia classe obrera com a conseqüència de l'estructura transversal d'opressió patriarcal. La incorporació de les dones a la lluita de classes requereix un aparell de propaganda específic, necessitat que ve a solucionar el Butlletí Feminista, encara en fase de consolidació.

Les finances del partit, com a estratègia de desenvolupament del projecte

A la part negativa de PCPC, tenim unes finances incapaces d'adequar-se al nostre projecte revolucionari. Encara ens queda molt per avançar perquè les finances del Partit s'adeqüin a la seva realitat immediata i, més encara, es preparin per afrontar el projecte i els reptes de futur. És necessari començar a treballar per superar el nostre model actual de finances.

En un primer nivell, que condiona la resta, les finances han de respondre a la realitat d'un Partit de militància disposada, no només a complir, en les seves quotes, amb l'escala estatutària en funció d'ingressos –que substitueix a l'injust 1% mínim que regia fins a abans del IX Congrés del PCPE-, sinó a entendre que una part fonamental de la seva capacitat articular de generar ingressos cal, de forma orgànica, que estigui projectada a generar finances pel Partit. Iniciatives econòmiques que, des de la base, són capaces de garantir uns ingressos addicionals a les finances del Partit, els quals aconseguen que es puguin cobrir les necessitats materials que tenim per al treball polític. Ja tenim experiències en aquest sentit i el que l'Àrea de Finances del CC ha d'assegurar és que es generalitzin en el conjunt del Partit.

A nivell superior i amb major grau de responsabilitat, l'Àrea de Finances del CC, a més de vetllar pel sistemàtic compliment dels compromisos financers de les organitzacions territorials amb el CC, haurà de desenvolupar iniciatives econòmiques que col·loquin les finances centrals del Partit a un nivell superior i d'acord amb els nostres objectius polítics. Moltes d'aquestes iniciatives necessitaran de la dedicació de cert nombre de camarades, la tasca central dels quals –i potser única- sigui aconseguir ingressos regulars per al CC del Partit. Aquests camarades hauran de mantenir la transparència sobre els recursos financers davant els òrgans del Partit.

La incapacitat col·lectiva de desenvolupar aquests projectes fins a aquest moment hem d'entendre-la com a reflex de la incapacitat política que encara arrosseguem de cohesionar al cent per cent el discurs polític amb la pràctica quotidiana dels òrgans i la militància. On més es desenvolupa la política del Partit, més finances corrents i extraordinàries es generen; i on més costa posar en pràctica les orientacions polítiques del Partit, la falta de recursos financers se situa com un dels obstacles fonamentals.

En el concret, l'Àrea de Finances del CC té com a tasques a desenvolupar, fins al II Congrés, l'adquisició d'un local a Barcelona per al CC i garantir els mínims materials imprescindibles per assegurar un aparell central d'acord amb les nostres necessitats polítiques.

El treball amb els CJC-JCPC, eina per incorporar a la joventut revolucionària al Partit

PCPC i CJC-JCPC som un mateix projecte polític amb dues expressions organitzatives. Els CJC-JCPC són la pedrera de comunistes del PCPC i, amb aquesta importància, hem de valorar, no només la seva existència, sinó la nostra relació amb ells.

El desenvolupament dels CJC-JCPC serà novament, per decisió reiterada al I Congrés, una prioritat del PCPC, i, en aquest sentit, és responsabilitat de tots els comitès assegurar que es destinen els recursos polítics necessaris pel compliment d'aquest objectiu. Aquest compromís, més que cap altre, no pot caure en el calaix de l'oblit i quedar-se en retòrica buida de compromisos concrets. D'aquí la necessitat d'una política concreta en tots els àmbits territorials del Partit cap a la Joventut, que faci realitat la incorporació de la joventut revolucionària del poble de Catalunya al PCPC a través de la seva incorporació a les files dels CJC-JCPC.

Per avançar en els nivells de col·laboració Partit-Joventut, és necessari que, als diferents nivells, existeixi una permanent posada en comú d'objectius i recursos que ens permetin millorar l'eficàcia política del treball que realitzem. Intervenció en fronts de masses, elaboració de pamflets, cartells, participació en manifestacions..., sempre que sigui possible i/o no es valori el contrari per l'òrgan competent, hauran de realitzar-se de forma coordinada entre Partit i Joventut.

Cap a un creixement important de les files del partit

El PCPC és un partit d'avantguarda al que encara no s'han incorporat milers de comunistes perquè encara no el reconeixen com a tal. El PCPC necessita avançar en la seva intervenció organitzada –directa o a través dels fronts de masses- davant la classe perquè els elements més avançats d'ella, la joventut i els sectors populars sentin reflectides les seves aspiracions al programa i en el projecte que li oferim els i les comunistes del PCPC. Aquesta no és ni una tasca que s'improvisa ni que dona fruits a curt termini, però en la qual és necessari marcar objectius que, situant, en primer lloc, el canvi qualitatiu en la nostra intervenció política, permeti, posteriorment, aconseguir el salt quantitatiu.

Una altra tasca fonamental que necessitem desenvolupar és l'organització del nostre entorn polític facilitant-li mitjans per col·laborar amb el Partit.

Cal incorporar més dones al projecte del PCPC com a tasca urgent i prioritària. Sense incorporar la lluita per l'alliberament de la dona com part integrant del nostre discurs i acció se'ns dificulta la incorporació de la dona a les nostres files. El percentatge de dones al Partit està molt allunyat del 50% que representen en la nostra classe i fa necessari que, a través de l'aplicació efectiva a la política quotidiana del Partit del programa aprovat en la Conferència Feminista, s'aconsegueixi invertir aquesta situació i aconseguim una incorporació al Partit de les dones més destacades en la lluita social i sindical.

De sempre ha estat un objectiu dels i les comunistes incorporar a les seves files la intel·lectualitat que abraça els interessos de la classe obrera. Referenciar-nos amb claredat com un projecte polític revolucionari diferent del reformisme i l'esquerranisme

estèril és una premissa bàsica per, amb una política específica dirigida a aquest sector